

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Edebiyat, Kültür ve Sanat Dergisi

Yıl 1 Sayı 5 Ekim 2017

CUMHURİYET
BAYRAMINIZ
KUTLU OLSUN

2017

Aylık Edebiyat, Kültür ve Sanat Dergisi

KÜNYE

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık
Edebiyat, Kültür ve Sanat
Dergisi

Yıl 1 Sayı 5 Ekim 2017

Genel Yayın Yönetmeni
ve

Yazı İşleri Müdürü

İlhan Özdemir

ilhanozdemir@birkitaibindost.com

Editör

İlhan Özdemir

Tasarım ve Görsel Yönetmen

Gürçan Köftocioğlu

Yayın Kurulu

Emel Üstündağ

Gürçan Köftocioğlu

Muzaffer Özkan

Yasemin Bayındır

Teknik Sorumlu

Doğan Bayındır

*Hakkımızda ve Yayın İlkeleri
ilk iki sayımızda paylaşılmıştır.*

İletişim

info@birkitaibindost.com

Tüm içeriğin hakları saklıdır.
İzinsiz kullanılamaz.

©2017

İÇİNDEKİLER

3 Editörün Gözünden - İlhan Özdemir

Yazı

4-5 Yağmur!.. - İlhan Özdemir

6-7 Atış Poligonu - Gürçan Köftocioğlu

8-9 Ankara'da Sonbahar - Muzaffer Özkan

10-11 Ah Çikolata!.. - Ebru Z. Dişiaçık

12-13 Bir Kaçışın Öyüsü - Hüseyin Kekiç

14 Şans, Kader ve Kısmet - Aynur Karataş

15 Godot'yu Boşuna Beklerken - Ahmet Zeki Yeşil

16-17 Psikolog Gözüyle - Çocuklarda Ödev Yapma Alışkanlığı Nasıl
Kazandırılır? - Aynur Sayım

18-19 Bugünüme Özdemir Asaf Karıştı! - S.Ümit Fırat

20 Neden Eğitmiyoruz? - Gülten Ateşoğlu

21 Bir Fotoğraf Bir Öykü - Sınırdaki Kalmak - Hüseyin Kekiç

22 Mizah - Ahmet Zeki Yeşil

Şiir

24 Kırık Düşler - Lavinya Öz

25 O Kızların Perisi - Gülten Ateşoğlu

26 Kaçık - Mehmet Ali Tan

27 Sensiz Şehir - Aycan Gonca Öcal

28 Sessizlik ve Sensizlik - Gülçin Dokur

29 Cemre - Lavinya Öz

Kültür

30-31 Söyleşi - Gürçan Köftocioğlu - İlhan Özdemir

32-33 Yemek Kültürü - Selanik Göçmenleri - Emel Üstündağ

34-35 Yer ve Mekan - İzmir ve Belkahve - Yasemin Bayındır

36-37 Portre - Frida Kahlo - Güniz Küçükoğlu

38-39 Yönetmenler ve Filmleri - Quentin Tarantino ve Ucuz Roman
- Gürçan Köftocioğlu

40-41 Kitap Tanıtımı – Tutunamayanlar - Muzaffer Özkan

Sanat

42-45 Ebru; Aneta Hasani, Burhan Ersan, Emel Üstündağ

46-59 Resim; Emel Üstündağ, Hülya Bozkurt, Selma Top, Funda
Kantaroglu, Özen Araser, Sema Güngör, Tanya Doncova,
İlgen Demir, Metin Aydın, Aneta Hasani, Güniz Küçükoğlu,
Nilgün Altan, AdamouTchiombiano

60-67 Fotoğraf; Emel Üstündağ, Tijen Köftocioğlu, Hüseyin Kekiç,
Eren Demir, Ayla Gözneli, Zümrüt Çakar, Nihal Rende

68-81 Karikatür; Mehmet Saim Bilge, Aşkın Ayrancıoğlu, Mustafa
Yıldız, Raşit Yakalı, Fawzy Morsy, Jitet Koestana, Kemo,
Latzco Radu, Luis Eduardo Leon, Martin Arrizabalaga,
Peiman Mirzaei, Tvg Mennon, Agim Krasniqi

Arka Kapak: Agim Krasniqi - Friend of the Month - Ayın Dostu

Kapak Fotoğrafı: Tijen Köftocioğlu

EDİTÖRÜN GÖZÜNDEN

CUMHURİYET BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN

Bu ay derginin kapağı sevgili Tijen Köftelioğlu'ndan. Öncelikle bu güzel fotoğraf için Tijen Köftelioğlu'na çok teşekkür ediyorum.

Bildiğiniz gibi bu ayın sonunda; 29 Ekim günü, Atatürk'ün Türk Gençliğine emanet ettiği Cumhuriyetimizin 94 yılını, bugüne kadar olduğundan çok daha coşkulu olarak kutlayacağız. Bu bayramı unutturmaya çalışanlara, ne oldukları belli olmayan bu insancıklara(!), hatta bu insan müsveddelerine inat, göğsümüzü gere gere, İzmir Marşını söyleye söyleye döküleceğiz caddelere ve meydanlara...

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı... Bildiğiniz gibi bu ülke Mustafa Kemal Atatürk yönetiminde, dünyanın emperyal işgalcilerine karşı üç yıl süren bir Kurtuluş Savaşı sonrası bağımsızlığını kazandı. Daha sonra da hilafet ve saltanatı kaldırarak Cumhuriyet yönetimine geçti. Ne yazık ki aradan geçen bunca zamandan sonra bu ülkede cumhur ve Cumhuriyet ile arası olmayan zavallılar türedi... İşte bu zavallılar hep kavgalı ve hep sorunlu oldular Cumhuriyet ve onun kuruluş felsefesi ile...

Ne bu ülkenin sınırları içindeki topraklar, ne de 29 Ekim'de kutlayacağımız Cumhuriyet bayramı bize bir başkası tarafından verilmedi... Bizler bunun kıymetini ve anlamını biliyoruz ama bu zavallıların içinde büyüdükleri biad kültürü ve olaylara tek açıdan bakan dünya görüşleriyle bunu anlayabilmeleri biraz zor. Dilerim anlayacakları gün çok uzakta değildir ve o gün çok geç olmaz onlar için...

. . .

Sizler de yaşıyor musunuz bilmiyorum ama benim bazen eskiye, çok ama çok gerilere dönmek istediğim zamanlar oluyor... Yüzlerini hiç görmediğim insanlarla konuşmak, sohbet etmek hatta yapamadığım bazı şeylerden dolayı onlardan özür dilemek için...

Örneğin bu Ekim ayında, 1923 Ekim'ine dönmek isterdim... Atatürk'ten özür dilemek, onun söylediği ve yapılmasını istediği şeyler karşısında benim yapamadıklarımın dolayısı ile duyduğum pişmanlık için...

Atatürk; Cumhuriyet bayramlarının içten kutlanmasını istiyordu... Onu anlayarak, onu düşünerek kutlanmasını... Düşüncelerinin yozlaştırılmamasıydı isteği... Olmadı, beceremedik...

Atatürk; cumhuriyet değerlerinin kaybolmadığı, aydınlık insanların çoğunlukta olduğu, daha mutlu bir ülke olsun istemişti... Olmadı, beceremedik...

Atatürk; yurttan barış, dünyada barış olsun istemişti... Savaşları bitiremedik, masum çocukların ölmesine engel olamadık... Olmadı, beceremedik...

Tüm bunları gerçekleştirip sana, "başardık" demeyi öyle çok isterdim ki...

Cumhuriyetin ve bu güzel bayramın değerini ve anlamını bilen herkesin bayramını kutluyorum. Nice nice 29 Ekim Cumhuriyet bayramlarına...

. . .

Bir Kitap Bin Dost dergisinin Ekim ayı sayısına emeği geçen ve dergiye katkıda bulunan tüm dost ve arkadaşlara çok teşekkürler. İyi ki varlar ve iyi ki bizimle birlikteler...

Önümüzdeki ay, Kasım ayı sayısında görüşmek üzere...

YAĞMUR!..

Ankara'nın kışları hep böyle mi olurdu? Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur ve insanın iliklerine kadar işleyen bir soğuk. Ve bu soğukta, yağmurdan sırlıklam olmuş, elleri cebinde, titreyerek yürüyen ben...

Bu sokaktan şimdiye kadar birçok sefer geçmiş olmama rağmen bugüne kadar hiç dikkatimi çekmemiş olan bir kapı gözüme çarptı. Bir kahvehane veya çay ocağı olmalıydı. Bir bardak çay içip, biraz ısınır, kurulanır ve bu arada da yağmurun dinmesini beklerim düşüncesiyle kapıdan içeri girdim. Tahminimde yanılmış ve çok da şaşırmıştım. Kahvehane veya çay ocağı değildi. Daha çok meyhaneye benziyordu. Bir an geri dönüp, çıkmak geçti aklımdan ama dışarıdaki yağmur ve soğuk... "Girmiş bulundum bir kere, boş ver" dedim ve tam karşıdaki boş olan masaya doğru yürüdüm.

Üstümdeki pardesüyü çıkardım ve acaba bir vestiyer veya pardesüyü asabileceğim bir askı var mı diye etrafa bir göz attım. Böyle bir yerde böyle bir şeyin olması mümkün değildi ama yine de öylesine bakmıştım işte... Pardesüyü masadaki sandalyelerden birinin arkasına astım. Saçlarımdan yüzüme doğru su damlıyordu hala. Saçlarımı kurulamak için kullandığım mendil de su gibi olmuştu...

Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren tüm gözler üzerimdeydi. Yağmurda çok fazla ıslandım, komik bir görüntüm olmalı, bu komik halime bakıyorlar diye geçirdim önce aklımdan. Bu durum beni çok rahatsız etmişti ama böyle bir durumda ne yapabilirdim ki? Üstümdeki bakışlar ve bu bakışların sahibi olanların yüzlerindeki ifadeler, benim halimi komik bulmaktan daha çok, meraktan kaynaklanıyor gibi geldi bana. Çevreme ve çevremdeki insanlara biraz daha dikkatli bakınca, gördüğüm manzara şaşkınlığımı daha çok arttırdı!..

İçerinin çok virane ve salaş bir görünümü vardı... 13 tane tahta masa ve masaların etrafında eskimiş, sanki her an kırılacakmış gibi duran tahta sandalyeler... Çok uzaktan gelen ve eğer dikkat edilmezse duyulması mümkün olmayan bir müzik... Çalmakta olan bir Türk Sanat Müziği parçası idi... Ve anlayabildiğim kadarıyla çok eski bir parça olmalıydı. Masaların üstünde; (Çocukluğumda bizim evdeki yemek masasının üzerinde de böyle bir örtü vardı. Ayrıca her kış geldiğinde soba kurulurken annem, bu örtülerden bir tanede mutlaka sobanın altına koyardı.) muşambadan masa örtüleri... Masaların hepsinin üstünde, birbirinin aynı olan bir cam şişe ve cam bardaklar... Burası nasıl bir meyhaneydi ki, hiçbir masanın üstünde meze tabağı veya yemek tabağı yoktu? Bir cam şişe, cam su bardakları, bir adet (sanıyorum kuruyemiş için olmalıydı) cam kase

ve kül tablası... Ve beni, tüm bunlardan daha çok şaşırtan şey masalarda oturanların hepsinin yaşlı olmasıydı!.. 65 belki de 70 yaşın üstündeki insanlar... Ve bu insanların arasında, onlardan yaş olarak çok küçük olan bir tek kişi: O da, Ben!..

"İstersen şu masaya geç... Orada daha rahat edersin" dedi, hemen kapının girişindeki boş olan masayı göstererek yaşlı adam. Sanıyorum buranın sahibiydi çünkü ortalıkta garsona benzeyen hiç kimse yoktu. Kafamı kaldırdım ve gözgöze geldik. Gözlerinde sıcak ve sevecen bir gülümseme vardı aynı zamanda da merak!.. Saçları kırışmış, avutları çökmüş, elmacık kemikleri iyice belirginleşmiş ve yüzünde yaşlılığın verdiği derin çizgiler oluşmaya başlamıştı. Sabah tıraş olmuş olmalıydı çünkü yüzünde hiç sakal yoktu. Bir an ona nasıl hitap edeceğimi kestiremedim ve:

- Sağol... Teşekkür ederim amca... Buraya oturmuş oldum bir kere, hem burada da rahatım. Önemli değil... İçecek ne var?
- Şarap!..
- Kola, bira veya daha başka bir şey yok mu?
- Hayır, burada sadece şarap var... Şaraptan başka bir şey yok...
- Ne yapalım, o zaman ben de şarap içeyim... Bir bardak şarap alayım, yanında yiyecek olarak ne var?
- Burada bardakla şarap yok, şişeyle!.. İstersen ufak bir şişe getireyim... Yanında da leblebi!..
- Leblebiden başka, fıstık, fındık falan da bir şey yok mu?
- Hayır sadece leblebi... Başka bir şey yok...
- Ne yapalım, peki öyle olsun...

Birazdan elinde bir şişe ve içinde sarı leblebi olan küçük bir cam kaseyi getirip masaya bıraktı. Diğer masalardakine göre daha küçük yeşil bir şişeydi. Şişenin ağzı açıktı ve üzerinde etiket yoktu. Diğer masalardaki şişelere baktım, onların üstünde de etiket yoktu. Hatta yeni şarap istendiğinde masadaki şişe götürülüyor ve sanıyorum aynı şişe doldurulduktan sonra geri getiriliyordu...

Burası bir hayli ilginç gelmişti bana. Şimdiye kadar böyle bir yeri hiç görmemiş ve hiç kimseden de duymamıştım. Birahaneleri ve meyhaneleri biliyordum ama bu şekilde bir "Şaraphane!.." olabileceği hiç aklıma gelmemişti... Sahi buranın adı neydi acaba? Olsa olsa şaraphane olur diye geçirdim içimden. Burası benim bildiğim birahaneler veya meyhanelere hiç benzemiyordu. Oralardaki gibi, ne sesi sonuna kadar açılmış, bangır bangır çalan bir müzik, ne de bağıra çağıra konuşan gençler vardı. İnsanın içine huzur veren garip ama hoş bir sessizlik hakimdi. Hiç kimseyi rahatsız etmeyen, derinden gelen bir müzik ve yandaki masadan bile duyulması çok zor olan, alçak sesle sohbet eden yaşlı insanlar... Sanıyorum zaman zaman da gözleri ile konuşmayı tercih eden insanlardı...

Neden aralarında hiç genç yoktu? Yoksa gençlerin, benim olduğum gibi böyle bir yerden haberleri yok muydu acaba? Sanıyorum... Haberleri olsa bile, sadece şarap içip, sarı leblebi yemek için böyle bir yere gelmezlerdi. Böyle sakin ve sessiz bir yerde ne kadar durabilirlerdi ki?

Maltepe'de, neredeyse Ankara'nın göbeği sayılan bir yerde böyle bir yerin olması!.. Önünden o kadar çok geçmiş olmama rağmen nasıl olmuştu da burayı hiç fark etmemiştim? Eğer bardaktan boşalırcasına yağan bu yağmur olmasa ve ben bu kadar ıslanmamış olsaydım, bugün de fark edemeyecektim ya!.. Acaba gözümün önünde olup da böyle fark edemediğim daha neler vardı hayatımda?

İlhan Özdemir

İstanbul

ATIŞ POLİGONU

Orhan arabayı Altunizade’de düz, heybetli, soluk gri bir binanın önüne yanaştırdı. Sanki burası her günkü mekanımız havalarında araçtan indik. Üzerimiz simsiyahtı, deri ceketlerimiz, kot pantolonlarımız, geriye taranmış ama dağınık saçlarımız ve pala bıyıklarımızla biraz sivil polis, biraz da mafya fedaisi gibiydik.

Orhan, Sürmeneli. Silah eline yakışır. Aileden alışık. Belli etmez taşıdığını. Aslında buralara takılmaz ama beni kırmaz. Geçenlerde konuşurken ben bol keseden atıp tutunca “Tamam,” dedi. “Bir gün gideriz, görürüz bakalım, kim ne yapacak?”

Giriş katında satış mağazası var. Boy boy silahlar, tabancalar, tüfekler, makineliler. Kutu kutu mermiler, sağda solda aksesuarlar, taşıma kılıfları, bıçaklar, el bombaları, pompalıdan makineliye, el yapımından otomatiğe bin bir türlü silah. Geçerken birkaç tabanca fiyatı sorduk. İki kutu mermi aldı Orhan, birini bana uzattı. Cebime sokuşturdum.

Merdivenlerden aşağıya, poligona indik. Deri ve metaller döşenmiş siyah-gri-haki renklerin hakim olduğu bir mekan. Herkes birbirini tedirgin gözlerle kesiyor. Bir görevli geliyor, “Atış başına para alıyoruz, silah ve mermiyi biz verirse şu kadar daha” diye açıklıyor. “Silahımız var, mermimiz biterse isteriz,” diyoruz. Görevli kulaklık ve gözlük bırakıyor. Ceketleri

çıkartıp, kulaklıkları takıyoruz, şarjörü doldurup silahımızı hazırlıyoruz.

Önce Orhan on tane sıkacak, sonra ben. Onu izleyip görmek istiyorum. Orhan pek gününde değil, üç karavanası var. Sıra bana geliyor. Heyecanlanıyorum, silah elimde, dişimi sıkıyorum. Bir şey değil hedef şaşacak. Sağda solda gören var mı diye bakınırken o da ne, hemen solumda çok açık tenli, lepiska saçlı bir afet atışa başlamak üzere hazırlanıyor. Bir an göz göze geliyoruz. “Ya ben bu kadını nereden tanıyorum.”

Orhan olanların farkında değil, telefonunda bir şey arıyor. Benim aklım afette, atmaya başlıyoruz. Bir iki üç derken dayanamıyorum. Bir tane solumdaki kadının hedefine sıkıyorum. Tam isabet! Hemen cevap geliyor, benim hedefin kalbi deliniyor. Bir tane daha, yine aynı cevap. Eh bu raslantı olamaz. Tekrar bakışıyoruz, gülümsüyor, kanım kaynıyor. “Kim bu ya?”

İşten değil, arkadaş değil, akraba hiç değil, tanıdık mı? O da değil. Kafam karışıyor. Orhan'dan izin istiyorum, "Tamam ben devam edeyim. Bugün iyiydin ama sonra neler oldu anlamadım" diyor. Kulaklığı atıp ceketimi alıyor, çıkıyorum. Bir dakika sürmeden dünya güzeli karşımda. Elini uzatıyor. "Ben Julia!" diyor Rus aksanı ile. Kelimeleri kırarak "Sen Petersburg'da yaşadı?.." derken bende ışık çakıyor, otuz küsur yıl geriye gidiyorum. "Ne Julia'sı? Sen Ayla!"

Bir anda yüzü dağılıyor. "Hayır" diyecek, "Karıştırıyorsun" diyecek diyemiyor, o sert, zeki ve olağanüstü güzel kadın kendini tutamıyor, gülmeye başlıyor kontrolsüzce. Sarılıyor kucaklaşıyoruz uzun uzun. Yılların acısını çıkarıyoruz. Bir taksiye atlıyoruz, Boğazı tepeden gören bir kafeye oturuyoruz on dakika içinde. Eli elimde, genç aşıklar gibiyiz. Konuşması düzeliyor. Meğer Rus aksanını bilerek yapıyormuş. "Sen benim ilk aşkımdın on dört yaşımızda, seni hâlâ kalbimde taşıyorum," diyorum ve iç cebimden çıkarıp sararmış minicik bir fotoğrafını, öpüyor ve gösteriyorum ona. Bende tek somut anısı. Anlatmaya başlıyor...

"O yıl siz Ankara'da mahalleden ayrıldıktan sonra bizim felaketimiz başladı... Benim annem Rus, Petersburglu. Biz burada iken babam bir iş için tekrar Petersburg'a gitti. Genç bir kız bulmuş orada. Bunları annemin arkabaları görmüş ve ona haber vermişler, annem inanmamış, döndüğünde bir süre takip etmiş babamı. Şüphelenince bir tabanca edinmiş. Bir gün otel odasında suçüstü yakalamış. İkisini de vurmuş. Annemi hapse attılar. Rusya'dan anneannem geldi beni aldı götürdü. Ben liseyi ve üniversiteyi Petersburg'da okudum. Mezun olunca, iyi Türkçe bildiğim için Dışişleri Bakanlığı'na girdim. Önceleri tercüme yapıyordum..." diyerek biraz duraksadı. Sonra kahvesinden bir büyük yudum aldı ve devam etti. "Bir gün gizli servise seçildiğimi öğrendim. Bu görevi reddetme şansım yoktu. Silah ve yakın dövüş eğitimi verdiler. Parası iyiydi, ama yıllarca ekmeğini yediğim ülkenin, Türkiye'nin aleyhine çalışacaktım. Türk devletinden bilgi toplama, Türkiye'de Rus görevlileri takip falan gibi işler!.. Mecburen kabul ettim. Hem Ankara'da kadınlar hapishanesindeki annemi de daha

sık görebilecektim. Uzunca bir süre sonra annem cezası bitince Rusya'ya döndü. Ben kaldım ama yakında görevim bitecek. İstanbul'da son bir işim var!.."

Donup kaldım. Aşık olduğum kadın, ülkem aleyhine çalışıyordu. Ama o kadar samimiydi ki!.. İş gereği kesinlikle anlatmaması gereken ne varsa bana bir bir dökmüştü. Bir çıkar yol yoktu. Ya onu ihbar edecektim, ya da vatana ihanet. İkisi de olmazdı. Yarın aynı saatte burada buluşalım, dedim. Öpüşüp ayrıldık.

Onu bırakamazdım, ihbar da edemezdim. Çareyi o son görevi ona yaptırmamakta buldum. Böylece vicdanımı rahatlatıyordum. Kimliğini resmini istedim, gönderdi. "Bavulunu hazırla," dedim telefonda. "Bana bir sırt çantası yeter," dedi. Buluştuğumuzda ona sordum, "Benimle her şeye var mısın?" Bana "Evet" diye bir çığlık attı, sanki nikahtaydık. Elektronik biletlerimiz adını bile kimsenin bilmediği bir noktaydı.

Şimdi çok uzaklardan yazıyorum. Büyük Okyanus'ta küçük bir adadan... Burada güzel bir kulübemiz, yetecek kadar meyve, sebzemiz ve uydu internetimiz dışında pek bir şeyimiz yok. Burada ne mi yapıyoruz? Onu da siz tahmin edin!

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul

ANKARA'DA SONBAHAR

Eylül ayı ile birlikte Ankara'ya sonbahar mevsimi de geldi.

Bu mevsim algılarımızda hüznü, sondan bir önceyi, olumsuz ve kötü günlerin beklentisini çağrıştırır. Kara kışın habercisidir. Gri bir tablo çizer ve karamsardır. Kent içinde siyasi bir kavganın neden olduğu toz duman içinde, sonbahar yine geldi çattı...

Ankara Cumhuriyetin başkentidir.

Başkent olunca eş zamanda birçok imgenin de başkenti olma sorumluluğu bu kentin üzerine çöker. Kent zaman zaman çelişir kendi varlığıyla... Yetmezmiş gibi bir de siyasilerin kahrını çeker. Hele bir de becermekte zorlanır, çelişirse vay haline...

Ankara'nın sonbaharı güzel olur derdi büyüklerimiz, mevsimler kendini şaşırmadan önce yetmişli yıllarda tanık olma şansını yakalamışlığımız da vardır. Sarı sonbahar pek güzel dururdu Ankara'nın çehresinde.

Bu gün de pek değişen bir şey yoktur. Şehrin tamamen boşaldığı, sıcak yazdan sonra okulların açılmasıyla öğrenciler ve yazlıkçılar geri döner. Memurların izin sezonu bitmiştir. Trafik birden yoğunlaşır. Şehre bir canlılık gelir.

Sonbahar gelmiştir. Sıcaklar gitmiş, şehrin üzerine bir serinlik çökmüştür. Akşamları bu serinlik biraz daha

artar ki, açıkta kalan çıplak teninizi soğuk biraz ısırmaya başlar. Restoran ve kafeterya sahipleri hazırlıklıdır, çekinmeden üzerinize almak için bir şal isteyebilirsiniz.

Ekşi Sözlük'te dolaşırken, gözüme takıldı 2003 yılında, siyah martı rumuzlu bir yorumcu yazmış:

"Ankara'ya en yakışan mevsim sonbahardır aslında. Gri, siyah, beyaz bu kentin üstüne sarı bir elbise gibi yerleşir sonbahar, sadece bir mevsim olmakla kalmaz, simitçilerin billur gözlerine bir yağmur hüznü ile düşer. Ankara'da sonbahar, şiir yazmaya müsait sayfalar gibi açılır Botanik Parkı'nda."

Edebiyatçı Doğan Hızlan yıllar önce kaleme aldığı yazısında, "Ankara'nın Sonbaharı"nı şöyle betimliyor:

"Sonbahar her şehrin kendine özgü güzelliklerini ortaya çıkaran bir ressam.

Her şehirde, her renk bir başka tonda.

İstanbul'un yeşili Ankara'da değişik görünüyor. Denizin mavisi yeşile vurmayınca, yeşil yeşilliğini gösteriyor. Ankara'nın yeşili özgür.

Ankara'nın yeşilini sonbaharda seviyorum. Sanki otomobillerin üstüne, insanların yüzüne yansıyor.

Avareliğin düzene dönüştüğü, gene de insan estetiğini yok etmediği bir şehir Ankara."

Hikâyeler kış mevsiminin gelip çatmakta olduğunu karşı dağlara yağmaya başlayan kar ile anlatır, oysa Ankara'nın öyle bilinen, görülen karlı dağları yoktur. Görebileceğiniz son yıllarda rant uğruna katları ve sayıları hızla artan gökdelenleri ve alışveriş merkezleridir. Bu nedenle biz Ankaralılar şimdilerde sonbaharın gelişini el yordamıyla anlar olduk.

Tüm bu olumsuzluklara karşın Ankara'nın 'gerçek ve yerel' ağaçlarının bulunduğu üç beş parkında hâlâ geçmişteki gibi geliyor sonbahar Ankara'ya. Çınar ve atkestanelerinin yaprakları önce sarıya, bilahare kıza boyanıyor. Rüzgâra karşı inatla direnip yere düşmek için ilk karın yağmasını bekliyor. Sevgililer bu parkların kuytu köşelerinde sarmaş dolaş geziniyorlar. Yere düşen altın sarısı yaprakların üzerinde çıtır çıtır bir yürüyüş eminim romantizmin zirvesidir. Bu yürüyüş için bol ağaçlı, uzun Bahçelievler sokakları şiddetle önerilir.

Hele şiddetli bir rüzgâr esiyorsa o yapraklar sokak boyunca etrafınızda dönüp durur ve mistik bir görünüm kazanır her şey.

Şair ve yazarlar Ankara'da sonbaharı şöyle resmederler:

"Ankara'ya sonbahar gelir ki görmelisiniz... Ömrünüzün bir yerinde, sonbaharların birinde birkaç günü Ankara'da geçirmeden "bir hayat yaşadım" demeniz hayata büyük haksızlık. Öyle gelir Ankara'ya sonbahar...

Gri, renksiz sandığımız sokaklar öyle renklere boyanır, yürürken bir tablonun içinden geçiyorum sanırsınız. Adımlarınız bir tuvale basar gibi olur. Sarıdan yeşile, pembeden kırmızıya tüm renkler, ağaçtan önce dalda, daldan önce yapraktır. Şaşkına dönersiniz...

Ankara'ya sonbahar öyle bir gelir ki yüreğinize mi çarpar önce, gözünüze mi çarpar bilemezsiniz...

Ankara'da aşk mevsimi ilkbahar değildir, aşk sonbaharla gelir. Sevgiliye daha bir sokulmak için hafif bir rüzgâr, incecik bir soğuk süzülür içinize... Bir

tuzak gibidir sevgiliyi akla düşürmek için Ankara'da sonbahar.

Sokak sokak, Bahçelievler'den Yüksel Caddesi'ne, Tunalı'dan Cinnah'a sarı sarı şehre karışır hayat. Sarı sarı hayat soluklanır her köşede. İşte o zaman anlarsınız tüm gri anılar sarıdır. Ankara bir sarışıdır aslında. Öyle şuh türünden değil, masum, sessiz ve sakın bir sarışın...

Bir tepeye, bir yükseltiye çıkmalıdır hemen. Vakit yitirmeden. Bir dakikasını, bir saniyesini kaybetmek olmaz. Sonbaharda bakınca bir tepeden neden şairler Ankara'dan çıkar anlarsınız... Tablosunda sarı kullanmayan ressam bilirsiniz ki Ankara'dan geçmemiştir.

Ankara'da sonbahar baştan çıkarıcıdır. Kendinizi sürüklenirken bulursunuz sonbaharın içinden geçerken... Sürüklenirsiniz ya sokağa ya da sevgilinizin kollarına...

Ankara'da sonbahar başka türüdür. Sarhoş eder insanı. Renkten sarhoş eder, hüzünden sarhoş eder... Bıraksa gitmek istersiniz... Bırakmaz. Gitseniz sarısı sizi geriye çağırır. Öyle bir kendinden geçme halidir ki bu, tüm eski sevgililerinizi aramak istersiniz bir bir. Tüm dostlarınız "hadi gel kafa çekelim" mesafesinde olsun istersiniz.

Bir sonbaharda Ankara'da ellerinizi cebinize sokarak ve yanında şımarıkça gülümseyerek ve hiç konuşmayarak onunla yürümek istersiniz... Hangi sokağa girdiğinizi bilmeden ve düşünmeden... Ayaklarınıza sarı yapraklar bulaşarak ve kulağınıza yaprak çıtırtıları dolarak... Öylesine yürümek... Ankara'da... Sonbaharda... Yapmazsanız eksik kalır hayat...

Ve iddia ediyorum;

Türkiye'nin en güzel sonbaharı, Ankara'da...

Sonbaharın da Başkent'i Ankara...

Muzaffer Özkan

Ankara

AH ÇİKOLATA!..

Ustalaşamadığım, üstüne gidemediğim, ruhumu ele geçirmesi ile baş edemediğim tek şeydi o. Oysa ki, kendimi güçlü bilirdim.

Bildiğini sanmak ve gerçeklerle apaçık tanışmak çok farklıymış, bambaşkaymış.

“Dur” kelimesi hepi topu tek hece. Fakat en uygulanır halini yaşamak tam bir işkence.

Neler yapmadım ki onu kendimden uzak tutmak için. Türlü entrikalar, ütöpik gidişatlar. Ama yok yok yok!

Çekiyoruz birbirimizi. Karşılaştığımızda her şey için geç kalınıyor ve olanlar oluyor.

Sonuç mu?

Mutluluk, mutluluk ve yine mutluluk. Kendinden geçmiş bir beden ve o beden üzerinde sirayet eden tebessüm. Anlamli ya da anlamsız olmuş ne fark eder!

Yine kıvrandığım, telkinleri bir bir sıraladığım günlerden biriydi. Uyku tutmadı. Rahmetli babamdan hatıra kalan çalar saate takılı gözlerim vücudumla işbirliği yapmışçasına canlandı. Akreple yelkovanın gösterdiği zamanı dikkate almaksızın ilk emri verdi. “Al onu” diyordu isyankar iç sesim. “Al onu!”

“Almak” ve “Almamak” kaosu ile uğraşırken, bedenim çoktan yol almış, icraata başlamıştı.

Sabahlığımı üzerime geçirir geçirmez soluğu dışarda aldım. Hava serinlemişti. Işığı yanık olan ev sayılıydı. Sönük olanlar ise kim bilir hangi rüyanın kıyı şeridinde geziniyorlardı.

Köşe başındaki marketin yanan ışığını görünce sevinç çılgınları atan ayaklarım koşturdu. Tam birlikte olmaya hazırlanıyorduk ki, bir kuvvet ayaklarımı geri geri çekti. Marketin önünü mesken tutmayı alışkanlık haline getirmiş genç çift birbirlerine sarılmış aşk sözcükleri fısıldıyorlardı. Kız oldukça güzeldi. Hatta ve hatta mankenlere taş çıkartacak nitelikteydi. Delikanlı kızın belini kısıkrak sarıvermişti. Öylesine inceydi ki. Öylesine ince...

Belli ki buluşmak için evden gizlice çıkmışlardı. Market çalışanı kapı önündeki gençleri içeri davet edince düğüm çözüldü. Tanışmalarının yedinci ayıydı ve küçük bir pasta eşliğinde kutlama yapacaklardı. Kız en zarif hali ile sevdiğinin omzunu tutarken pastayı yiyemeyeceğini söylüyordu. "Fazla gelirmiş. Fazla gelirse de içi almazmış."

Bedenimi sağlamı sollu tokatlayasım vardı. Bir ucube gibi hissettiğim an ortadan kaybolmayı, hatta ve hatta görünmez olmayı istedim.

Bir gölge gibi hissediyordum kendimi. Kızın pastayı elinin tersi ile itiş ve incecik beli gözlerime takıldıkça utanç yapıştı iki yakama. Aralarında fazlalıktım. Evime doğru koşar adımlarla yol aldım.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Bağıra bağıra ağlamak, ortalığı birbirine katmak, dört elle sevdiğime sarılmak istiyordum. Küçük bir dokunuş dahi eski tadımı geri verebilirdi.

Yaşlı gözlerle buzdolabını açtım ve ruhuma iyi gelecek bir şeyler aradım. İki adet havuç, bir adet yeşil elma, bir tutam maydanoz ve su. Dolabım şişe şişe su kaynıyordu. Fakat benim bir yudum dahi içesim yoktu.

Marketteki zarif kız aklıma düşünce "sevdiğim" bir dumanın arasına saklandı ve diyar diyar uzaklaştı.

Şimdi uzaktan bakıyor bana öylece. Ellerimi korkak alıştırdım uzunca bir süre. Görmedim, dokunmadım. Gizli gizli uzaktan seyrettim. Kimi zaman ise gecenin bir saatinde çektiğim ahlara içinde yolumu kaybettim.

Uzun zaman oldu. Çok uzun zaman...

Şimdilerde yeni halimi gören şaşıyor, şaşırdığı gibi de dönüp dönüp bir daha bakıyor. Fakat özlem, bağrımı yakmaya ilk günkü gibi devam ediyor.

Öyle özledim ki... Öyle seviyorum ki...

Kokusunu, duruşunu, içimi kıpır kıpır hale getiren hazzını.

Biliyorum bir gün mutlaka kavuşacağımızı. En zor zamanlarımda iken yanımda olacağını, beni yalnız bırakmayacağını biliyorum. Bir anlık mutsuzluk bekliyorum.

Sonra mı?

Tebessüm yapışacak yanaklarımıza. Güleceğiz sebepli ya da sebepsiz ulu orta.

Ne zaman mı?

Bu mutluluk halinin iki beden büyük geldiği anlaşıldığında...

Ebru Z. Dişiaçık

İstanbul

BİR KAÇIŞIN ÖYKÜSÜ

"Subject: KAÇIN!..

Kapatın bugün dükkanın kapısını. Asma kilitleri çıkartıp asın kapılarına. Telefonları evde bırakın bugün. İşi boş verin. Boş verin... Durun. Sadece durun bugün. Şöyle açık havada uzun bir yürüyüşe çıkın. Sessizliğe teslim edin kendinizi. Gazeteleri de boş verin. Okuduysanız da boş verin.

Arabaya binmeyin ya da binecekseniz de şöyle açık hava bir yerlere götürmesi için, gitmek için binin. Binin gidin... Gidin hadi. Gidin...gidin... "

(Bir sabah yukarıdaki mesajı aldım ve kaçtım. Bu kaçışımın öyküsünü paylaşıyorum sizinle.)

BİR KAÇIŞIN ÖYKÜSÜ

Bu yazıyı alır almaz kaçtım. Hem de bilgisayarımı bile kapatmadan. Yazıdan çok etkilenmiş, kendimle baş başa kalmaya karar vermiştim. Hızla dışarı çıktım. Amacım açık havada dolaşmak ve kendime zaman ayırmaktı. Gerçekten de yalnız kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yolda giderken hiçbir şey bu kararımı etkilemeyecek ve bugün tamamen bana ait olacak diye düşünmüştüm.

Dolaşırken kendimi sakin bir çay bahçesinde buldum. Oturdum bir köşeye geçmiş, bugünü ve geleceği düşünmeye başladım. Bu kaçış çok hoşuma gidiyordu. Huzurlu ve rahat olduğumu hissediyordum.

Birden karşı masada oturan ve etrafa dikkatlice bakan iki kişiyi fark ettim. Yanlarındaki masada oturan ve çocuk arabasındaki bebeğine mama yedirmeye çalışan bir genç hanımın masada duran el çantasını izliyorlardı. Biri etrafı gözetliyor, diğeri de çantayı almayı planlıyordu.

İşte yine huzursuz olmuştum ve rahatım kaçmıştı... Benim onları fark ettiğimi anladılar. Masadan kalktılar, çay bahçesinin dışına doğru yürümeye başladılar. Gidiyorlar diye içim rahatladı. Çayımı içip buradan uzaklaşmak üzere kalktım. Dışarı çıktığımda biraz önceki iki kişinin kadını uzaktan izlemeye devam ettiklerini gördüm.

Benim gittiğimi görünce hızlı adımlarla yine bahçeye girdiler. Dönmeyi düşündüm önce. Sonra vazgeçtim. Bana mı kalmıştı bütün olumsuzlukları düzeltmek. Ben kendime zaman ayırmayı düşünerek kaçmıştım buralara. Şimdi hiç tanımadığım kişilerle uğraşamazdım. Ne haliniz varsa görün dedim kendi kendime. Geldiğim tarafın ters istikametine doğru yürümeye başladım.

Caddenin karşısındaki sokağın başında iki araba çarpıştı. Şoförler hızla indiler ve birbirlerine bağırmaya başladılar. İri yarı olanı sakin, ufak tefek olanı ise tam aksine hırçın biriydi. Bağırıp duruyor, iri yarı adamı taciz ediyordu. Uzaktan biraz izledim ama bu tartışmanın sonu hiç de iyiye gitmiyordu. Birazdan kavga edecekleri belliydi. Etraftaki esnaflar, sakinleştirmeye ve uzlaştırmaya çalıştılar önce, ama ufak tefek adam öyle huysuzluklar yapıyordu ki herkes ne haliniz varsa görün deyip işlerinin başına döndü.

Dar ve dik bir sokakta, yüksek bahçe duvarları olan büyük bir binanın tahta kapısının önünde yazmalı kadınlar oturuyordu. Bohçacı kadınlar yere serdikleri, çeyizlikleri kadınlara satmaya çalışıyorlardı. Kadının biri,

"Kızım yakında gelin olacak, uygun verin de alayım şu takımları." diyordu. Bohçacı kadınlar da,

"Yaparız bir şeyler be ablacım, sen gönlünü ferah tut." diyorlardı.

Yolun kenarına kurdukları tezgahlarda üniversite öğrencileri el işi takılar satıyor, kendi aralarında şarkılar söylüyorlardı.

Bir grup orta okul öğrencisi okul çıkışında ellerinde sigaralar, top oynamaya gidiyorlardı.

Deniz kenarında buldum kendimi. Balık tutanları izledim bir süre. Denize baktım. İyi oldu bu kaçışım diye düşünüyordum. Biraz boşlukta kalmış,

rahatlamıştım. Sinemaya ya da tiyatroya gitmeliyim diye düşündüm. Ama önce bir şeyler yemeliydim. Balık ekmek yiyordu sahildekiler. Tiyatro kuyruğunda bilet almaya çalışırken pasajdaki cafede oturan kalabalık iki grup arasında kavga çıktı. Bir anda ortalık karıştı. Polisler geldiler. Pasajın giriş ve çıkışlarını kapatarak arama ve kimlik kontrolüne başladılar. Bir kenarda sessizce olanları izlerken,

"Kimliğinizi görebilir miyim?" diyen polisle yüz yüze geldim.

Bir polis otobüsünde kavga eden gençlerle birlikte sorguya gidiyordum. Öyle bir kaçıyla çıkmıştım ki kimliğimi bile yanıma alamamıştım.

Kendimle baş başa kalmak için işimi gücümü bırakıp kaçtığıma inanmayan polisler, yüzümdeki gülümsemeye sinir oluyor, rahat ve umursamaz tavırlarımdan rahatsız oluyorlardı.

Elleri coplu polisler, ellerimizi başımızın üzerine koyarak otobüsten indirdiler bizi. Bizi diyorum ya, ben aslında yalnızım ve kendimle baş başayım.

Polis araçlarının, siren seslerinin ve hızlı bir koşuşturmanın olduğu geniş bir binanın önüne dizildik. Nasıl olsa hiçbir suçum yok. Her şey birazdan anlaşılacak ve buradan gideceğim diye düşünüyordum. Çünkü kaçarken kendimi mutlu ve huzurlu olmaya şartlamıştım. Kavgacı gençler birbirlerine beni işaret edip hangi taraftan olduğumu anlamaya çalışıyorlardı.

Biraz sonra yüksek merdivenli polis binasının önünde, elinde çocuk arabası ile çay bahçesindeki genç kadını gördüm. Hem ağlıyor hem de yardım istiyordu polislerden. Ne kolunda ne de elinde çantası yoktu.

Kavgacı gençler tek tek bir odaya götürülüp ifadeleri alınıyordu. Sıranın bana gelmesi de yakındı. Odanın önünde beklerken üst katın merdivenlerinden bohçacı kadınlardan kızına çeyiz almak isteyen yazmalı kadını gördüm.

"Kızımın düğünü için aldığım takılarımı çaldılar" diye, ağlıyordu o da.

Aslında bu adam çok sakindi. Şimdi niye böyle çıldırmış gibi etrafına bakıyordu. Ufak tefek adam ortalarda yoktu. İri yarı adamın bileklerinde kelepçe takılıydı. Yanımdan geçerken göz göze geldik. Öyle çaresiz bakıyordu ki.

Odaya aldılar beni. Olanları en başından sakince anlatıp, oradaki kadınlara ve iri yarı adama da yardımcı olabileceğimi umuyordum. Ancak, bu kaçış öyküme polisleri bir türlü inandıramadım. Polis telsizlerinden duyulan haber ve ihbarlar çok sinir bozucuydu. Kapkaç, uyuşturucu, yangın, kavga, cinayet, hırsızlık, tinerici vahşeti ihbarları birbirini izliyordu...

"Peki o zaman" dedi, polisin biri.

"Anlattıklarına inanmamız için şu kadının çantasını alanları teşhis et bize."

Aslında fotoğraflara bakmak çok keyifli bir duygudur. Ama önüme koydukları albümde gördüğüm suratlar keyfimi kaçırmıştı. Evet, işte onlar da buradaydılar. Çay bahçesinde de bu kadar suratsız ve çirkindiler. Bohçacı kadınlar da albümdeydiler. Ama ufak tefek adam yoktu. Gösterdiğim resimleri yeni bir ekibe verdiler. Ekip onları toparlayarak kısa sürede döndü. Suçlular kısa sürede yakalandı diye seviniyordu çay bahçesindeki ve yazmalı kadın. Bu arada polisler, beni mağdur olanlarla görüştürüp, ifadelerini tamamlıyorlardı. Ne çay bahçesindeki ne de yazmalı kadın beni hiç fark etmemişlerdi bile. Yakalanan gençlerin bana bakışları hiç de hoş değildi. Ben binadan çıkarken iri yarı adam yine etrafında koşuşturan polisler ve bileklerinde kelepçe ile götürülüyordu. Yine göz göze geldik. Geri dönüp biraz önce konuştuğum polise onu nereye götürdüklerini ve neler olduğunu sordum.

"Nereye götürülecek" diye tersledi beni polis.

"Cinayet mahalline, tatbikata..."

Hüseyin Kekiç

İstanbul

ŞANS, KADER VE KISMET

Sevgili arkadaşım Selahattin Ercan beyin bir kedisi var. O kadar güzel ki... Kedilere pek ilgi duymasam da onu çok beğeniyorum.

Sokakta bulmuşlar ve adını da Paris Tinton koymuşlar. Çok alımlı, çalımlı bir şey. Hayvan demeye dilim varmıyor bile. Ona bakarken biraz ürküyorum!

Her şeye de mesafeli...

Komşu kızları var Azra. Arada sevmeye geliyor ama o da maşallah ayrı bir konu! Gözler fıldır fıldır. Paris'i elliyor, mıncıklıyor, nasıl da sabrediyor şaşıyorum. Tabi bunda biraz da Bayan Ercan'ın başarısı büyük. El devamlı Paris'i teskin ediyor. Zaten "ya sabır" çektiğini inanın ben ta İzmir'den fark ediyorum.

Bunları neden mi yazıyorum?

Vallahi şaşacaksınız belki ama Paris'i Süreyya'ya benzetiyorum. Onun gibi mahsun, duruşu onun gibi vakur, çekik ve yeşil gözlü. İşte bundan dolayı benim gizemim bu Paris Tinton!

Süreyya'yı çoğumuz biliyoruz. Onun hayat hikayesini benim kuşağım sular-seller gibi ezberlemiştir. O yıllarda Şah hazretleri bizim en büyük düşmanımızdı! Nasıl boşar güzeller güzeli Süreyya'mızı da bizim

yaşımızda küçücük bir kızı, Ferah Diba'yı kendine layık görürdü...

Eh işte "şans ve kader" bu olmalıydı. Artist olmak isteyen Süreyya, kraliçe olunca mutlu olacağını sanmıştı ama maalesef törelere yenik düşmüştü. Çocuğu olmayınca, kumaya da razı gelmeyince olanlar oldu... Sonra artistte oldu. Kısa dönemli aşklar da yaşadı ama hiçbir zaman mutlu olamadı. Öldüğünde çok yüklü bir miras bıraktı ağabeyine, ne yazık ki bir hafta sonra da o öldü... Ve o muhteşem miras, vasiyet sayesinde ağabeyinin şoförüne verildi.

Şans işte... Kısmet onunmuş...

Şimdi yine diyeceksiniz ki Selahattin beyin kedisinden, kraliçeye böyle nasıl atladın?

Bizim İzmir'in Menemen ilçesinde garip bir olay geçmiş Fi tarihlerinin birinde. Adam eşeğine odunu yüklemiş evine gidiyormuş. Zavallı eşek ıhlaya tıslaya yola revan olmuş gidiyor. Sahibinin elinde de ucu sivri bir sopa arada bir dürtükleyip dururmuş. Büyük bir konağın önünden geçerlerken eşek zınk diye durmuş. Deh demiş yok, bir iki dürtmüş yok... Eşekceğiz diremiş ayağını gitmiyor. Kaldırmış sopayı vurmaya başlamış. Karakaçan şöyle bir başını çevirmiş, sahibi onu anıracak sanmış. O da ne? Ai, ai sesi yerine:

-Sen biliyor musun bu konak bir zamanlar benimdi!.. Ben filanca kişiydim...

Adamcağızda akıl mı kalır.

İşte benim de bağlantım bu. Acaba diyorum reenkarnasyon gerçek mi?

Aynur Karataş

İzmir

GODOT'YU BOŞUNA BEKLERKEN

Neredesin Godot? Hani, nereye gitsem benden önce orada olacaktın. Boşu boşuna beklettin. Bunu bana nasıl yaparsın? Oysa “Kimsin, necisin?” diye sormamıştım. Kimselere söylemeden beklemiştim seni. İçimde, gelirsın diye bir umut vardı ve mutlu, mutlu yaşırdı. Öküzün trene baktığı gibi bakarken yollarına, varsayımların peşinden koştum. Sen gelmedin... Zaman su gibi aktı, ben yoruludum.

Gelseydin, keyfim gelecek ve her şey değişecekti. Adalet tecelli edecekti. Fahriye Abla sevinecekti. Bahar gelecekti. Ayçiçekleri bize doğru dönecekti. Gözyaşında değil, nisan yağmurlarında ıslanacaktık. Gökkuşağının altından geçecektik. İçimizde sancı, kafamızda endişeler olmayacaktı. Hasret mektupları okumayacaktık. Dilimiz, kalbimizin yalancı şahidi olmayacaktı. Bitti denilen yerde başlayacaktı aşk. İçimiz “pır, pır” edecekti. Çocuklar bayram sabahlarına uyanacaktı. Birlikte uçurtma uçuracaktık. Tozpembe hayalleri gerçek sanmayacaktık. Gün gelip, kendi yalanlarımıza inanmayacaktık. Karanlık ve soğuk olmayacaktı hayatımız. Sis çökmeyecekti gözlerimize. Yollarında gölgemiz cansız yatmayacaktı. Bir güvercinin ruh tedirginliğinde yaşamayacaktık.

İçimizdeki ürperti sesimize yansımayacaktı. Kaderimiz birbirine benzemeyecek, acılarımız bize yol gösterecekti. Tünelin sonundaki ışığa koşacaktık hep birlikte. Kapladığımız yer bizim olacaktı. Bahane değil, sebep arayacaktık. Her sigarada yanıp küle dönmeyecektik. Savaşlardan önceki “Barıştan yanayım” yalanlarına kanmayacaktık. Ve sırtımızı sevgiye, hoşgörüye dayayacaktık.

İşte böyle Godot? Beni kandırdın ya, helal olsun sana. Artık “İyi ki varsın” demeyeceğim. Hep bir eksik vardır aslında. En çok da sol yanımızda. Bu saatten sonra gelmesen de olur. Çünkü mevzuata takılırsın. Döneklerin dönekliği başını döndürür. Rakibin kafanı karıştırır, aldanırsın. Fırıldak gibi dönemezsin. Nabza göre şerbet veremezsin. Alım gücün düşer. Boş sahada top koşturamazsın. Boş yere kürek çekemezsin. Boş yere çıkan yangınlarda çıtır, çıtır yanarsın. Ortalık delillerle dolu olsa da bize inanmazsın. Dizi manyağı olursun da ruhun duymaz. Siyasette seviye bulamazsın. Düşünsene bir kere, senin gibi düşünmeyenler işaret parmağını sallayarak “Sen görürsün!” derse ne yaparsın. Sabahın köründe kapın çalınsa, sütçü geldi sanırsın. Yanılırsın...

Anladım Godot! Sen haklısın. Keşke burada yaşasaydın muhabbeti yapmayacağım. Buralar sana göre değil. Buralarda laf çok, icraat yoktur. Bir yanımız koyundur, sen “Meee”leyemezsin. Varsın yüreğimde fırtınalar kopsun. Susturacağım saati, dursun zaman. Gökyüzünü ve toprağı sevmekten vazgeçmeyeceğim. Adını “Vefasız” diye anacağım. Seni beklemeyeceğim. Gelme Godot!

Ahmet Zeki Yeşil

Ankara

ÇOCUKLARDA ÖDEV YAPMA ALIŞKANLIĞI NASIL KAZANDIRILIR?

Öncelikle, her çocuğun bireysel farkları olduğunu ve öğrenme tarzının da değişkenlik gösterdiğini belirtmek gerekir. Çocuğun gelişimi, öğrenme becerileri, dikkatini yoğunlaştırma ve sürdürme becerisi, yaşına uygun mu, ders çalışma motivasyonu nasıl, çocuğun çalışma disiplini etkileyen nedenler nelerdir incelemek gerekir.

Eğer çocuğun zekası, öğrenmesi ve dikkat becerilerinde sorun yoksa tek başına çalışma disiplini kazanabilir. Fakat bu alanlarda sorun yaşayan bir çocuğun özel eğitim desteği alması yani o çocuğun desteklenmesi gereken alanlarda ve nasıl iyi öğrenebildiği de gözönüne alınarak bir program yapıp, birlikte ders çalışmak gereklidir.

Çalışma ortamı, çocuğun dikkatini dağıtacak şekilde değil, olabildiğinde sade, gürültüden uzak bir ortamda olmalı. Çocuk ders çalışırken televizyon gibi, başka uyaranlar olmamalı. Ebeveynlerin tavrı çocuğu motive edici olmalı. Aile, başarıya çok odaklanmışsa ya da çocuğu ihmal söz konusu ise çocuk ders çalışmak istemez. Ya aileden ya okuldan ya da çocuktan kaynaklanan bireysel sorunlar çocuğu olumsuz etkiler.

Çocuktaki bireysel eksiklikler, farklılıklar dışında ebeveynlerin açıklayıcı ve motive edici tarzı, çocuğun dersi ve ödevine bakış açısını olumlu kılar. Çocukta iç disiplini, hedefe yönelik davranmayı ve motivasyonu geliştirmek, duygusal zeka gelişimi basamakları içindeki öğelerdendir. Çocuğa ödev yapma bir yaptırım, baskı, zorunluluk olarak sunulmamalıdır. Çocuğun eğitimi için gerekli ama keyifli hale getirilebilir bir eylem olarak sunulması hem çatışmaya neden olmaz hem çocukta bu bilinç yerleşmiş olur.

Onlar için uygun ders çalışma programı nasıl hazırlanır?

Her çocuğun algılaması, öğrenme şekli farklıdır. Bazı çocuklar sabah daha iyi öğrenir, bazıları akşam. İşitsel-görsel-dokunsal vb. şekilde öğrenme tarzları vardır. O çocuğa uygun zaman ve öğrenme tarzını gözetenek şartlarda gözönüne alınarak yapılan ve uygulanan bir program en verimli program olacaktır. Günlük iş listesi yapılabilir. Program, çocuğun bireysel ihtiyaçları ve ne kadar, neyi çalışması gerektiği ve çocuğunda katkısıyla birlikte yapılmalıdır. Esnekliği de olmalıdır, çocuk aksattığı çalışmayı telafi edebilir. Kendisine ödülleri verebilir. Bu motivasyonu ve birey olarak iç disiplini için yapılan bir çalışmadır.

Program hazırlamada çocuğun da katkısı olmalı mıdır?

Kesinlikle her konuda çocuğun fikri alınmalıdır. Sadece ders konusunda değil diğer konularda da. Tabi uygun olmayan istekler tartışılmalı, açıklama yapılmalıdır. Aile içinde aile oturumları yapılmalı, kararlar ortak alınmalıdır. Bu hem bireysel gelişimi destekler hem de sorunların çözümünü getirir. Dil gelişimi, duyguların ifadesi, sorun çözme becerilerinin gelişmesi, empatiyi öğrenmek gibi kazançlar sağlar.

Ders çalışmak nasıl çekici hale getirilebilir?

Bahsettiğimiz becerileri kazandırmak çocuğun kendi işini bitirdiğinde kendini ödüllendirmesi, uzun saatlerden ziyade 30 dk. çalışma, 5-10 dk. mola şeklinde çalışmak, gerektiği yerde yardım gibi tedbirler alınabilir.

Ders çalışmaktan sıkılan çocukların aileleri neler yapmalıdır?

Çocuğun ders isteksizliğinin sebebini bulmak gerekir. Çocuk zorlandığı için mi, disiplin sorunları nedeniyle mi çalışmak istemiyor bu araştırılmalı. Çocukla bunları konuşabiliriz. Kaçınmamız gereken bağırma, çağırmak, kıyaslamak, yargılamak...bu şekilde sorun çözülmeyeceği gibi çocukta savunmalar güçlenecek, davranış sorunları oluşabilecektir. Ailenin ve öğretmenin yanlış tutumları, alt ıslatma, konuşma bozuklukları, agresivite, kaygı, içe kapanım, okul fobisi, uyum sorunları gibi sonuçlar doğurabilmektedir. Aileler sorunu çözmedikleri noktada bir uzman yardımı almalı. Çünkü bu durum bir aile ve okul çalışmasını gerektirir.

Anne-babalar çocukların ödevlerine ne kadar yardım etmelidir? Fazla yardımın ne gibi zararları vardır? Ya da hiç yardım etmemek ne kadar doğrudur? Hangi durumlarda çocuğa özel ders aldırılmalıdır?

Öğrenme yaşam boyu sürer. İlk yıllarda çocuk çevresini algılamayı kendi cinsiyetiyle özdeşleşmeyi, kendini denetlemeyi öğrenir. Öğrenme, insan davranışında sürekli bir değişimi ifade eder. Olgunlaşmayla birlikte çocuk, kendisinden beklenen davranış şekillerini oluşturur. Fakat öğrenmeye hazır oluşluk, çocuğun bu davranış ve becerileri geliştirmesi açısından gereklidir. Çocuğun zekası, dikkat ve konsantrasyon becerisi, nörolojik gelişimi, bedensel gelişimi açısından sorunlar varsa, çocuğun öğrenmesi beklenen zamanda ve düzeyde öğrenemez ve gelişemez. Bu gibi durumlarda nörolog, psikiyatrist ve psikolog desteği gerekir.

Bu bozukluklar; Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu, Özel Öğrenme Güçlüğü, Zeka Engeli, Davranım Bozukluğu vb... gibi psikiyatrik bozuklukları olabilir. Belli alanlarda yetersizlik yaşayan çocuklar, dolayısıyla ders çalışmayı, ödev yapmayı, kitap okumayı sevmez, kolay sıkılır, dikkat süresi kısadır, çalışırken birisinin yönlendirmesine ihtiyaç duyarlar. Bu yetersizlikler, bu çocukların toplumda farklı ve başarısız algılanmalarına sebep olmakta, kişinin eğitimini, meslek hayatını olumsuz yönde etkilemektedir. Dolayısıyla sosyal ilişkiler bozulmakta ve kendine güven azalmaktadır.

Bu gibi özel durumlarda çocuk sürekli yardıma ihtiyaç duyabilir, özel ders, özel eğitim alması gerekir fakat öğrenme yetersizliği yoksa, gerektiği zaman destek verilmelidir.

Arkadaşlarla ders çalışma desteklenmeli midir?

Tabi, yardımlaşma, işbirliği, yaratıcılık gibi değerler gelişir. Çocuk kendisinden farklı düşünen, farklı öğrenen, farklı fikirlerle tanışma imkanı bulur. Olaylara farklı bakmayı,

tahammülü, sabrı, işbirliğini öğrenir. Fakat disiplinli bir çalışma ortamı sağlanmak kaydıyla, çocukların dikkati de çabuk dağıldığı için birbirlerini bu yönde olumsuz da etkileyebilirler. Ayrıca bu çalışmanın sürekli olduğu durumlarda öğrenme düzeyleri farklı çocuklar arasında da dersi algılama, ödevlerde ilerleme gibi sorunlar görülebilir.

Çocuklar başarılı olamadıkları alanlarda nasıl desteklenmeli? Nasıl moral verilmelidir?

1- Çocuğun yaş düzeyinden beklenen gelişimi göstermesi, zekası, dikkat ve konsantrasyon becerisi, nörolojik gelişimi, bedensel gelişimi ile yakından ilişkilidir. Çocuk öğrenmesi beklenen zamanda ve düzeyde öğrenemiyor ise bu durum, nörolog, psikiyatrist ve psikolog desteği gerektirir, yardım alınmalıdır.

2- Çocuğun akademik başarısı zayıfsa, Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu, Özel Öğrenme Güçlüğü, Zeka Engeli, Davranım Bozukluğu vb... gibi psikiyatrik bozuklukları veya aile ya da okuldan kaynaklanan bir takım sorunları olabilir, sorun belirlenip, çözüm bulunmalıdır.

3- Bu yetersizlikler, bu çocukların toplumda farklı ve başarısız algılanmalarına sebep olmakta, kişinin eğitimini, meslek hayatını olumsuz yönde etkilemektedir. Dolayısıyla sosyal ilişkiler bozulmakta ve kendine güven azalmaktadır. Çocuğa destekleyici yaklaşım önem taşımaktadır.

4- Öğrenme güçlüğü yaşayan çocukların öğrenme süreçleri farklıdır. Erken dönemde teşhis edilip, gereken tedavi ve eğitim alınması gereklidir. Tanı koymada değerlendirmenin temel taşı psikometrik testlerdir. Çocuğun hangi alanda yetersizlik yaşadığı klinik ortamda birtakım test ve tetkiklerle belirlendikten sonra çocuğa özgün özel eğitim programı yapılarak, aile- öğretmen işbirliği ile tedavi yürütülmelidir. Tedavide tıbbi boyut ve özel eğitim önem taşımaktadır.

5- Aileler; derslerle ilgili alınan özel eğitimi destekleyici çalışmalar yapabilirler, çocuğun yetenekli olduğu alanları belirleyip bu yönde sosyal etkinlik çalışmaları, uğraşı çalışmaları yapabilirler. Çocuğun özgüveninin gelişmesi ve başarısı için olumlu motivasyonu kullanmalı. Her çocuk için geçerli olmakla birlikte, özel zaman geçirmeli ve aile içinde kaliteli iletişimi sağlamalı...

Aynur Sayım

Uzman Çocuk ve Ergen Psikolog

İstanbul

BUGÜNÜME ÖZDEMİR ASAF KARIŞTI!

"Sen bana bakma,

Ben senin baktığın yönde olurum"

Özdemir Asaf

Ne çok güven ifade eder bu dizeler, ne çok sevgi... Tereddüdsüzlük vardır, sonsuz sevgi vardır peşinden gidilesi, gözü kapalı inanmak vardır... İhtiyaç vardır doğru bilen- doğru konuşan birine; ya da sana uyan, seninle aynı olanlar vardır bu dizelerinde...

Gençliğimden beri en sık okuduğum şairdir... Bu puslu sonbahar günü öğleden sonrasında iyi geldi yine bana...

"Stajyer" filminin etkisi ve enerjisi ile masa başında harıl harıl çalışırken, elim kitaba uzanmak, gözlerim dizelerini görmek, kulaklarım kendi sesinden "CD" yi dinlemek istedi... Çok iyi geldi, yaşamın koşturması içinde, hastaneler-eczaneler-ilaçlar-düzenlemeler arasında... Hangimizin günlük sıkıntısı yok ki, hangimizin derdi yok ki; üstesinden geleceğiz, geliyoruz işte bir şekilde...

"Sürdürülebilirlik, yenilenebilir enerji vb." kapsamındaki araştırmanın metodolojisine yoğunlaşmışken; akşam

vereceğim "Yöneticiler İçin İstatistik" dersimin bugünkü kapsamına bazı eklemeler yapmak fikri çıktı ortaya. Haydi diğer dizüstü bilgisayarını da açtım, salon iptal, upuzun yemek masası aldı başını gidiyor; bir yerde ders notları, diğer yanda yetişmesi gereken araştırmanın eksiklerini tamamlamaya çalışmak... Telefonlar, arada acil cevaplanması gereken e-postalar, aaa bakın facebook'a gözetmeyi de ihmal etmiyorum yine de...

Nereden geldi de bu kadar şeyin ortasına karıştı Özdemir Asaf bilemedim? Acaba araştırmanın metodoloji kısmında da izler bıraktı mı veya dersimin bugünkü içeriğine de karıştı mı Özdemir Asaf?

Sözcüklerini, dizelerini bıraktı mı onların arasına? Yoksa bazı eksik gediklerin daha mükemmel olmasına katkı mı sağladı?

Ama iyi ki geldi, karıştı, havanın tüm kasvetinin ve yaşamın hüznlerinin yoğunlaştığı yerde çok da iyi geldi... Aslında çalışmakta çok mükemmel bir sığınak ve rehabilitasyon aracı ama, sanki başka insanların da benzer duygulardan geçtiğini, onlarla baş ettiğini duymak, okumak, öğrenmek de yol gösteriyor insana, yükünü hafifletiyor mu biraz olsun bilemedim...

Kızı Seda Arun'un kaleminden "Erguvan Ağacı" kısmıyla başlıyor kitap; CD ise yine onun babasının şiir okumalarını tesadüfen kaydettiği bir banttandır alınmış...

Bazen çok kısacık ama çok şey ifade eden, bazen biraz daha uzun ama derin mi derin dizelerinden hep keyif aldım... Keyif deyince çayım eksik, bir çay iyi gider şimdi, gidip demlemeli bari...

Kitabın 69 uncu sayfası:

"ZORU

Bir gün,

Herkes kendi bahçesine, derlerse...

Hazır mısınız?"

... demiş Özdemir Asaf...

Ben zaten kendi bahçemdeyim, iyi ki de öyleyim,

Her şeye her şeye rağmen yaşam nimetlerle dolu...

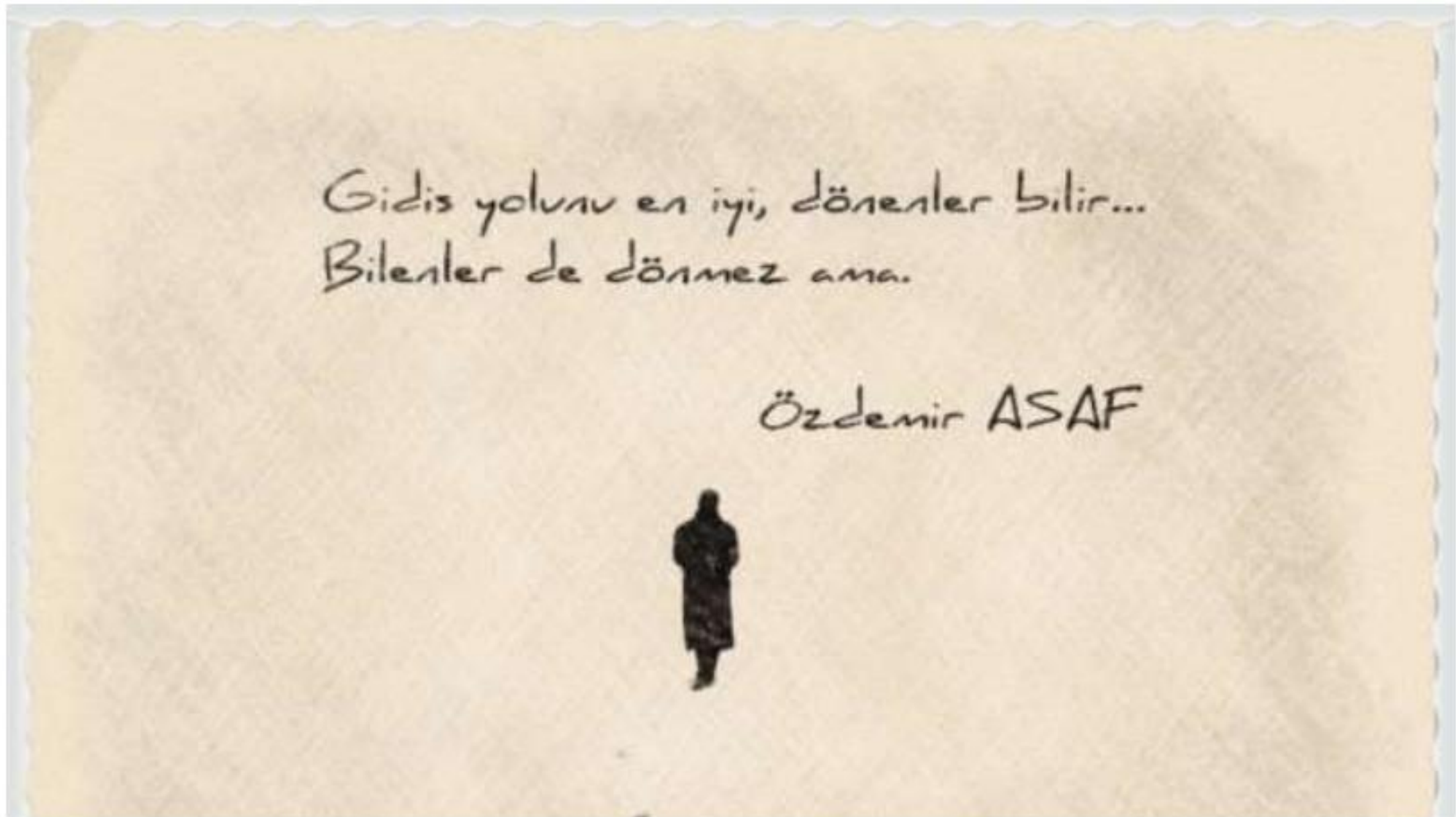
Aaaah bir de duygularımızı ve düşüncelerimizi bahçelerimizin ötesine iletebilseydik...

Ülkem ve dünya çok daha yaşanılabilir olur muydu?

S. Ümit Fırat

İstanbul

NEDEN EĞİTMİYORUZ?

Musa Eroğlu dinlerken öyle hafızamdan geçti. Küssadan hisse!..

Sonradan ya sevinirsem, ya bulunursadan önce önlem almalı gerçek sevinçlere.

Gerçeğe ulaşmak eğitimden geçer...

Oturuyorum deniz kenarında büyükanne anlatıyor. Aman diyor çocuklar çok önemli. Onlara öğretmeli...

- Neyi?

- Bilmesi gereken her şeyi...

- Analar, babalar eğitilmeli önce. Neden, nasıl bilmeli...

- Doğru diyorsun diyor.

Birden iki torunundan biri kayboluyor. Çığlıklar içindeler aniden hastaneye düşüyor büyükanne. Haber yok, saatler geçmiş, gün geçmiş. Köprüden karşıya geçen çocuk gemiye binip karşıyakaya geçmiş. Herkes iniyor gemiden. Çocuk oturuyor.

Polisi arıyor görevliler. Çocuk ne adres ne semt söyleyemiyor. Akıl edip geminin kalktığı limana

götürüyorlar geri. Oradan polis birkaç gün içinde gerekeni yapıyor ve çocuk ailesine kavuşuyor.

Ailede sevinç çığlıkları.

Ama büyükannenin yüreğine işlemiş, sevinçle harmanlanmış bulamaçlı bir hüznün...

Oysa çocuk 6 yaşında. Bilmeliydi ve öğrenmiş olmalıydı.

Ah bizler ah neden en ciddi olayları bile deneme yanılma ile öğrenmeye çalışıyoruz hala neden?

Eğitim şart espri ötesi bir kavram olmalı. Bunu öğrenmemiz gerek...

Sevgilerimle.

Gülten Ateşoğlu
İstanbul

BİR FOTOĞRAF BİR ÖYKÜ

SINIRDA KALMAK!..

"Biliyor musun? Hiç keyfim yok... Şu yarım kalan öyküme bir son yazamıyorum uzun zamandır."

"Ama bana ilk anlattığında kafanda bitirmiş gibiydin öyküyü."

"Evet, sana anlatmak kolaydı..."

"Senin için yazmak da kolay."

"Yazmak kolayda, sınırda kalmak ve sınırsızca yaşamak zormuş!.."

"Neden sınırda kaldığını hissediyorsun?"

"Hissetmek değil artık. Sayende, sınırda olduğumu biliyor ve görüyorum."

"Sayende derken?"

"Şu senin çektiğin fotoğrafın, tam karşımda ve sürekli bana bakıyorda..."

"Hani şu, ahşap çitlerin önündesin?"

"İşte o çitler sınırim oldu benim. Ve ben sınırda yaşamak istemiyorum."

"Ama basit bahçe çitleri onlar, kırıp geçebilirsin. Seni çitlerin arkasında kimse zorla tutmuyor ki!.."

"Güldürme beni, hiç komik değilsin."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Gerçeği söylüyorum."

"Peki madem, gerçeği söylüyorsun. Say ki kırıp geçtim o çitleri. Beş adım sonrasında ne bekliyor beni?"

"Anladım... Sisle kaplı önüm diyorsun."

"Sisle kaplı bir uçurum önüm."

"O sisin kalkmasını bekleyip, aşağıdaki yeşil köyü göreceksin o zaman."

"Sorunum tam da bu işte. Sınırdaki kalınca insan, öyküsü de yarım kalıyor. Bekliyor da bekliyor!.."

Hüseyin Kekiç

İstanbul

MİZAH

Nasrettin Hoca Aramızda

Konya'nın Akşehir İlçesi'ndeki dinlenme tesislerine konulan Nasreddin Hoca heykeli eleştiri konusu olmuş. Çünkü heykel, Nasrettin Hoca'ya hiç benzemiyormuş. Çevre sakinlerinin yanı sıra, tesiste konaklayanlar heykele bakıp bakıp birbirlerine soruyormuş:

"Bu muhterem de kim?"

Heykelin altındaki açıklamayı okuyanlar ise, şaşırıp kalıyormuş. Sonunda bir karar vermişler.

"Nasrettin Hoca'nın heykelle ilgili görüşünü kendisinden öğrenelim" demişler.

Akşehir'de Vatan Cafe'ye gitmişler. Burada Nasrettin Hoca'yı kahvesini yudumlarken bulmuşlar.

"Hoca Efendi, heykelini gördün mü? Biz sana benzetemedik, sen benzettin mi? diye sormuşlar.

Nasrettin Hoca "Gördüm" deyip eklemiş: "Yüzde yüz benzeyecek diye bir kural yok. Ayrıca kimse bana benzeyemez. Başka heykellerimdeki eşek de eşeğime benzemiyor mesela..."

FLAŞ HABER... İşsizler Parti Kuruyor

Kayıtlı işsiz sayımız 4 milyona yaklaştı. İşsizlikten utandığı için durumunu çevresinden ve sevgilisinden saklayanların sayısı ise belli değil. TÜİK, işsizler ordusunun parti kuracak seviyeye ulaştığını açıkladı. Açıklamada, "Genç işsizliği çok arttı. Dört gencimizden biri işsiz. Yani işi olan bir gencimiz, işi olmayan dört arkadaşına çay ısmarlıyor. Gençler iş bulmadan yaşıyor. İŞKUR'a koşanları görenler ise, bunun bir maraton zannediyor" denildi.

Sorularımızı yanıtlayan İş Aramaktan Umudunu Kesenler Derneği (İAUK) Başkanı Sami Saldır, parklarda ve bahçelerde sevişenleri dürtüklemekten bıktıklarını belirterek, "Parti kurma kararı aldık" dedi. Saldır, "İş aramakla iş bulunmuyor. Partimizi kurup meclise gireceğiz. Kimseden hamili kart istemeyeceğiz. Kendimize göre iş yaratacağız. Bize akıl veren TÜİK'e teşekkür ederiz" şeklinde konuştu. İşsizler ise, meclisin ucuz çorbasından içme imkânı doğduğu için parti kurma kararını sevinçle karşıladı.

(K)ÖZLÜ SÖZLER...

*Acıyı bal eyledik, o da sahte çıktı.
Güşüne bayilikler verilse alırım.
Gün gelir, devran döner yeriz.
Bütün aylar birbirine benzer.
Maliyetine gündem değiştirilir.
Söz 1, dönmek 2, kıvırtmak 3'tür.*

Ahmet Zeki Yeşil
Ankara

KIRIK DÜŞLER

Ulaşılamaz yalnızlıklarda çok kişilikliyiz
Sözleşmiyoruz da özleşemiyoruz da,
Kırık düşlerden kalmadık geri
Bir ürperti sardı içimizi
Tüm sığınaklar sağanak artık.
“Çocuk olmak varmış” cümlesi bir masal, bir;
“Bir varmış bir yokmuş” a özdeş cümle.
Sanki kim farkındaydı çocuk olduğunun büyüyünceye...

Düşlerimiz bile sararmış ve çürük şimdi.
Aynı dişlerimiz gibi.

Lavinya Öz
Diyarbakır

O KIRLARIN PERİSİ

O kırların perisi ŞİİR olur mısralar örer çiçeklerden
Köklerinde bir damla su krizantemlerin

O kırların perisi

Gelinciklere bir günlük heves yaprakları düşmesin diye tutan bir nefes
Papatyalara gölgesi düşen yakan güneşten imdat isteyen

O kırların perisi

Kumsala vuran dalgalarda bir damla

Yüreğinde ne incinme ne kin ne haset

Elinde asa bir nebze sevgi kokan yüreklere ateş

Boynu kıldan ince hak ile yoldaş

O kırların perisi

Bir kayıp ilanında infilak etmiş tuz buz bazen

Bazen tam parça koşturan bir ses

O kırların perisi

Elinde asa bir nebze sevgi kokan yüreklere ateş

Gülten Ateşoğlu

İstanbul

KAÇIK

Aklım başımda değil

Biraz uçuk

Sarpa harman gibi esin

Başaklar tutmamış

Bölüm pörçük kap karışık

Belki de azıcık kaçık

Kaçık

Mehmet Ali Tan

Ankara

SENSİZ ŞEHİR

*Kanat çırpınışlarını,
Görürdüm;
Sahil kahvesinin,
Camından.
Elimde adı duyulmamış,
Yeni yazarın bir kitabı.
Masamda bana eşlik eden,
İnce belli cam bardakta çayım.
Gözüm dalıp dalıp,
Nereye götürdüğü bilinmez,
Hayallerim,
İşte bu şehir,
Sensiz olduğu saatler de
Böyle alır götürür beni.*

Aycan Gonca Öcal
İstanbul

SESSİZLİK VE SENSİZLİK

*Birine gönül verirsin
Hesapsızca yaşarsın aşkını
O seni sevdiğini söylemez
Sen söylersin...
O seni özleyip gelmez
Sen kalkar gidersin
O sensiz uyur geceleri
Sen ona kelekler yollarsın
Gizlice öpsün diye...
Hasta olsa endişelenirsin
Sen hasta olsan
Allah şifa versin der, geçirir
Bazen günler geçer, aramaz seni
Sessiz kalırsın, üzölür uyumazsın
Ama bir bakarsın aramış, yazmış
Bir "saygılar efendim" der
Unutur gidersin üzölüp ağladığını
Hep sessiz kalıp, özlemek mutlu eder onu
Ne zaman ki; sen sessizliğini bozarsın
İşte o zaman ceketini alır gider
Ardında bıraktığı enkaza bakmadan.*

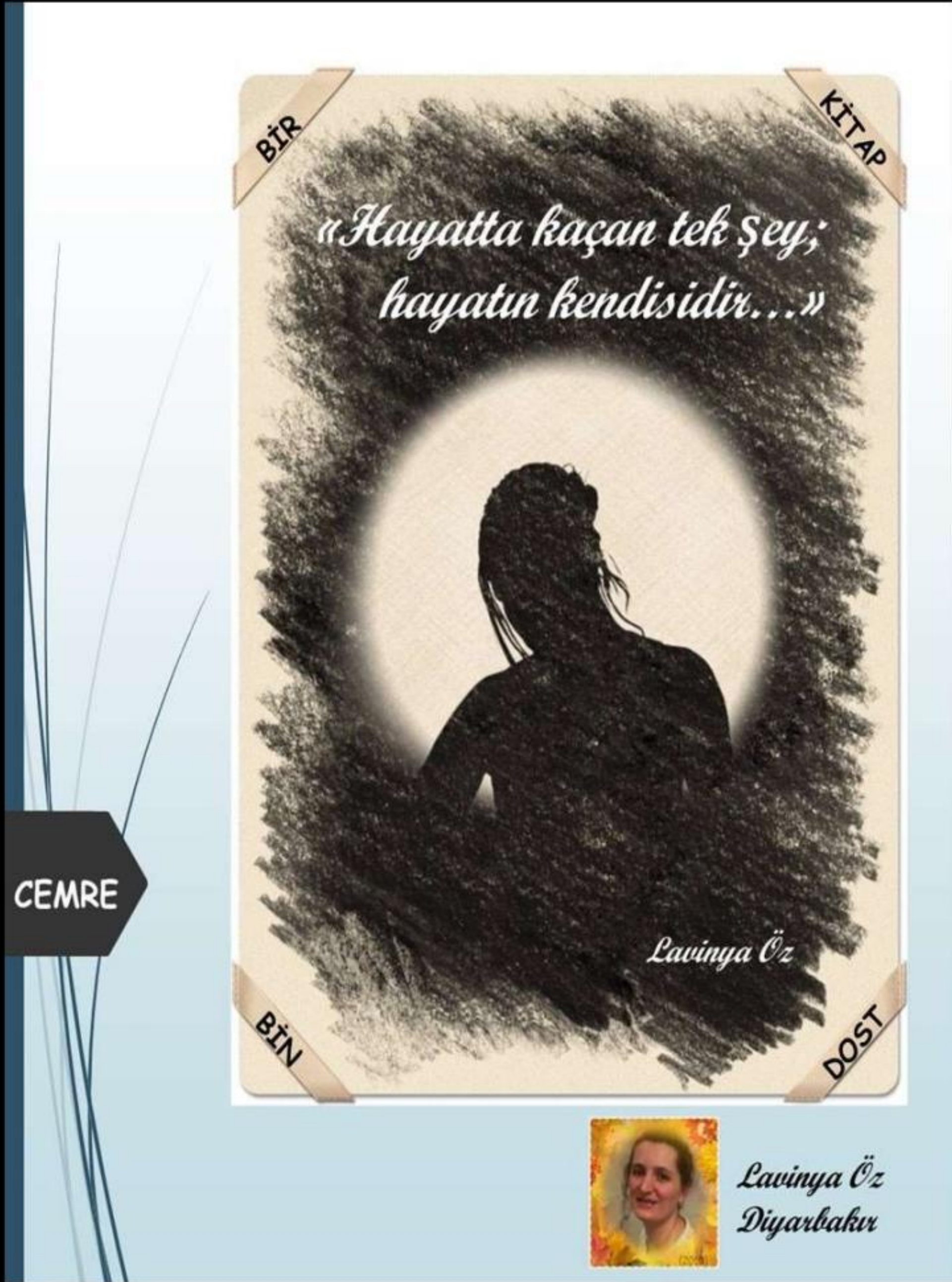

Gülçin Dokur

İstanbul

www.birkitapbindost.com

CEMRE

SÖYLEŞİ

GÜRCAN KÖFTECİOĞLU

İlhan Özdemir: Her ne kadar derginin söyleşi sayfasını hazırlasan ve yönetensen bile bu ay bir değişiklik yaptık ve sen masanın karşı tarafında, konuk sandalyesinde oturuyorsun. Soru soran değil de soru sorulan kişi olmanın nasıl bir duygu olduğu sorusunu söyleşinin sonuna bırakıyor ve senin tüm söyleşilerinde olduğu gibi, klasikleşmiş olan soru ile başlamak istiyorum bu söyleşimize: Bize kısaca kendini tanıtır mısın?

Gürcan Köftecioğlu: Bursa'da doğdum, ailem Bursalı. Beş kardeşiz, dört ablam var. Dört yaşından yirmi beş yaşına kadar Ankara'da yaşadım. Türkiye'de yetişen ilk bilgisayar mühendislerindenim. Bütün eğitim yaşamım, yedek subaylığım ve çalışma yaşamımın ilk yılları Ankara'da geçti. Sonra bir iş teklifi ile İstanbul'a geldim. Önce bilgisayar şirketlerinde çalıştım. Daha sonra bankacılığa geçtim. İş kariyerimi bitirince bir yıl ailemle birlikte dünyanın en güzel yerlerinden birinde, Güney Kaliforniya'daki San Diego şehrinde yaşadık ve yeniden İstanbul'a döndük. Sonunda, yıllardır fırsat bulamadığım sanat ve edebiyatla yakından ilgilenmeye başladım.

İÖ: Bir Kitap Bin Dost ile yollarınızın karşılaşması nasıl oldu? Hiç, karşılaşmasaydım da olurdu dediğiniz bir an oldu mu?

GK: Yazarlık Akademisi'nde tanışmamız ve yönetim kurulunda arkadaşlığından sonra kendiliğinden gelişti. O çevrenin 'abi' karakteriydin. Çalışmaların ilgimi çekti. Birlikte yürümenin yaşamımıza anlam kattığını düşünüyorum.

İÖ: Okumayı çok sevdiğini biliyorum. Tabi yazmayı da... Peki hayat felsefeni hangi slogan özetler?

GK: Dürüstlük, adalet, mantık, bilim, sanat ve son sevgilim edebiyat. Bunlarla yaşamak istiyorum.

İÖ: "Altına kesinlikle imzamı atarım" dediğin ve en inandığın söz nedir?

GK: Düşün, çalış, yap!

İÖ: En büyük hayalin ve gerçekleştirmek istediğin projelerin neler?

GK: Bir kültür sanat merkezimiz olsa, burada dostlarımızla ve konuklarımızla etkinlikler yapsak, yeni dostlar edinsek, keyifli ve kaliteli zaman geçirsek ne güzel olurdu değil mi?

İÖ: Ulaşamadığın biri ile tanışıp sohbet etme olanağın olsaydı bu kim olurdu? Ondan neler öğrenmek isterdin?

GK: Nazım, Attila İlhan, Sait Faik, Oğuz Atay ve daha birçoklarıyla konuşabilmeyi çok isterdim. Yaşayanlardan Zülfü Livaneli. Kendisiyle bir yazışmamız oldu, bir kez de görüştük ama çok vakit ayıramadı ne yazık ki! Büyüklerimizden öğreneceğimiz çok konu var!..

İÖ: Yaşayamadığın için pişmanlık duyduğun ne var?

GK: Ah bu hayat! Kaçırdığımız ve yakaladığımız fırsatlardan oluşuyor. Gençken paraşütle atlamama annem izin vermemişti. Bu yakınlarda da yamaç paraşütüne eşim izin vermedi. Ah bu kadınlar!

İÖ: Hiç kimsenin göremediği bir özelliğin var mı? Varsa neden bugüne kadar gizli kaldı?

GK: Satranca çok emek verdim. Bazı derecelerim var ama iş yaşamı, profesyonelce oynamamı engelledi ve başarıyı sınırladı. Satranç hakemliği, yöneticiliği, hocalığı da yaptım. Şimdi veteranlarda iddialıyım. Ayrıca fanatik bir Bursasporluyum, hiç bir maçını kaçırmam, bunu kimse pek bilmez. Nedeni futbol sohbetlerinin düzeyi genellikle yerlerde sürünüyor, katlanamıyorum. İyi anlayan ve saygılı davranmayı bilenlerle konuşurum sadece.

İÖ: Seni en çok ne kızdırıyor? Bu kızgınlıkla baş edebiliyor musun? Edemiyorsan, neden?

GK: Pardon bu söyleşiyi Sigmund Freud ya da Erich Fromm ile mi yapıyoruz? Nietzsche'yi, Aristo'yu, Erasmus'u ne kızdıyorsa beni de o! Düşüncesizce, ahmakça olan hiç bir davranışı kabullenemem. Ama artık daha sakin kalmak, daha hoşgörülü olmak için çaba gösteriyorum.

İÖ: Bir film yapmaya karar versen adı ve konusu ne olurdu?

GK: Film değil ama kitap düşünüyorum. Şu sıralar aklımdaki favori isim: "Arkadaş Öyküleri". Adından belli, dergiye yazdığım türden her birinde farklı bir arkadaş ve farklı bir konu ile bir şekilde hayatıma ya da hayallerime girmiş kısa kurmaca öyküler. Eğlenceli ve maceralı olacak. Hedefim 2018 yılı içinde bunu gerçekleştirebilmek.

İÖ: Şu anda yaptığın işin dışında (hayattaki tüm işler kanuni olsaydı) ne iş yapmak isterdin?

GK: Cinayet, intikam, kumar, gasp, suikast, uyuşturucu, kadın ticareti ve daha bir sürü iş. Yok yok

bunlar ancak öykülerimizde, romanlarımızda olur ve öyle olsun! Gerçekte olmasın!

İÖ: Yakın bir arkadaşın kanunsuz bir iş yapsa polisi arar mısın?

GK: Muhbirliği sevmem... Polisi ararsam artık arkadaşım olmaz. Paradoksal bir durum!

İÖ: Evet... Şimdi geldik son soruya... Masanın karşı tarafında, konuk sandalyesinde oturmak nasıl bir duygu?

GK: Gerçekten zormuş! Fakat kendini değerli hissediyorsun, göğsün kabarıyor. Eğlenceli bir şekilde kendinden bahsedebilmek ise gerçek bir beceri. Size de okurlara da çok teşekkür ediyorum...

İÖ: Benim çok büyük keyif aldığım, okuyucularında bu söyleşiyi büyük bir keyifle okuyacaklarına inandığım, bu güzel söyleşi için çok teşekkür ediyorum...

İlhan Özdemir
İstanbul

YEMEK KÜLTÜRÜ

SELANİK GÖÇMENLERİ

Dergimizin ilk sayısında anne tarafımdan Girit kökenli olduğumdan o yörenin yemek kültürünü paylaşmıştım. Şimdi sizleri, Selanik kökenli baba tarafımın, daha doğrusu Batı Trakya ve Yunanistan göçmenlerinin mutfağına davet ediyorum. Ülkemiz pek çok farklı din ve kültürden insanı kucaklamış durumda. Yaşadığımız toprakları farklı ülkelerden insanlarla paylaştığımız gibi bir de mübadele dönemlerinde göç etmiş göçmenlerle paylaşıyoruz. Kültürlerimiz, yaşam şekillerimiz ve yemeklerimiz farklı. Bizde bu farklılığın en lezzetli noktasına parmak basalım ve Yunanistan Göçmenlerinin çok sevilen lezzetlerini sizinle paylaşalım.

Domates Dolması

Domatesin içine kavrulmuş kıyma konarak yapılan yemektir. Kıymanın içine konulan baharatlar ile enfes bir lezzete bürünen bu yemek kültürümüze de girmeyi başarmış. Anneler biber dolması yaparken artan kıymayı domatese doldurmuşlar, anne ekonomilerini Yunanistan göçmenlerinin lezzetli ile konuşturmuşlardır.

Bal Kabaklı Börek

Bu böreği normalde el açması yapan Yunan Göçmeni dostlarımız günümüzde işin kolayını bulmuş ve arada sırada milföy hamuru kullanarak da yapmışlardır. Her iki şekilde de harika bir tat ortaya çıkaran göçmenler fırın ya da tavada pişirme yöntemleri ile böreğin lezzetine lezzet katmışlar.

Kavala Kurabiyesi

Kavala Kurabiyesinin kökeninin neresi olduğu tartışıla dursun biz lezzetine bakalım! Ağzımızda dağılan bu şahane lezzet pudra şekeri ve tazecek badem ile bir araya geldiğinde ortaya sizi hayal alemine götürecek tatlar çıkıyor. Yanında bir bardak süt ile tükettiğinizde Yunanistan göçmenlerinin adetini tam olarak yerine getirmiş olacaksınız.

Selanik Böreği

İspanaklı ve peynirli şekilde yapılabilen bu börek çıtır çıtır olur ve her öğün tüketilir. Arnavut Böreğinin aksine Selanik Böreği yoğurt ile tüketilmez.

Ciğer Sarması

Kuzu gömleğine sarılmış iç pilav düşünün; ağzınızda donmuş yağ tadı bırakmayacak tazecik gömlek ve usulüne uygun, dolmalık fıstık ve üzüm kullanılarak yapılmış pilav. Ortaya çıkan bol yağlı lezzet sizi kendinizden geçirecek.

Keşkek

Yunanistan göçmelerinin düğün yemeği olarak bilinir. Pişirilmesi zordur ve saatler alır ancak ortaya çıkan lezzet için tüm bu zorluklara değeceğine emin olabilirsiniz.

Patlıcan Pidesi

Alışık olduğunuz tüm tatları unutun ve şimdi anlatacağımız bu efsane lezzeti hayal edin. Domates, biber ve patlıcanın soğan ile kavrulmuş kıymayla bir araya geldiğinde ortaya çıkardığı gerçeküstü lezzete asla hayır diyemeyeceksiniz.

Mafış

Mafış'ın ismi kadar lezzetli de tatlı. Bildiğimiz hamur kızartmasının üzerine dökülen şerbet ile lokma benzeri yapılan Mafış'ı yemeye doyamayacaksınız.

Emel Üstündağ
İstanbul

YER VE MEKAN

İZMİR VE BELKAHVE

Boyozu kumrusu, Kordon'u ve çiğdemi ile güzel İzmir...

Bu ay, "Egenin incisi" olarak anılan güzel İzmir'deyiz.

Türkiye'nin en sevilen şehirleri arasında sayılan bu güzel şehrimizi anlatmaya sayfalar yetmez.

İzmir nüfusuyla Türkiye'nin üçüncü büyük şehridir. Liman kenti İzmir, 8500 yıl geçmişe uzanan köklü tarihi, sıcak kanlı insanları ile her mevsim gidilesi görülesi bir yerdir.

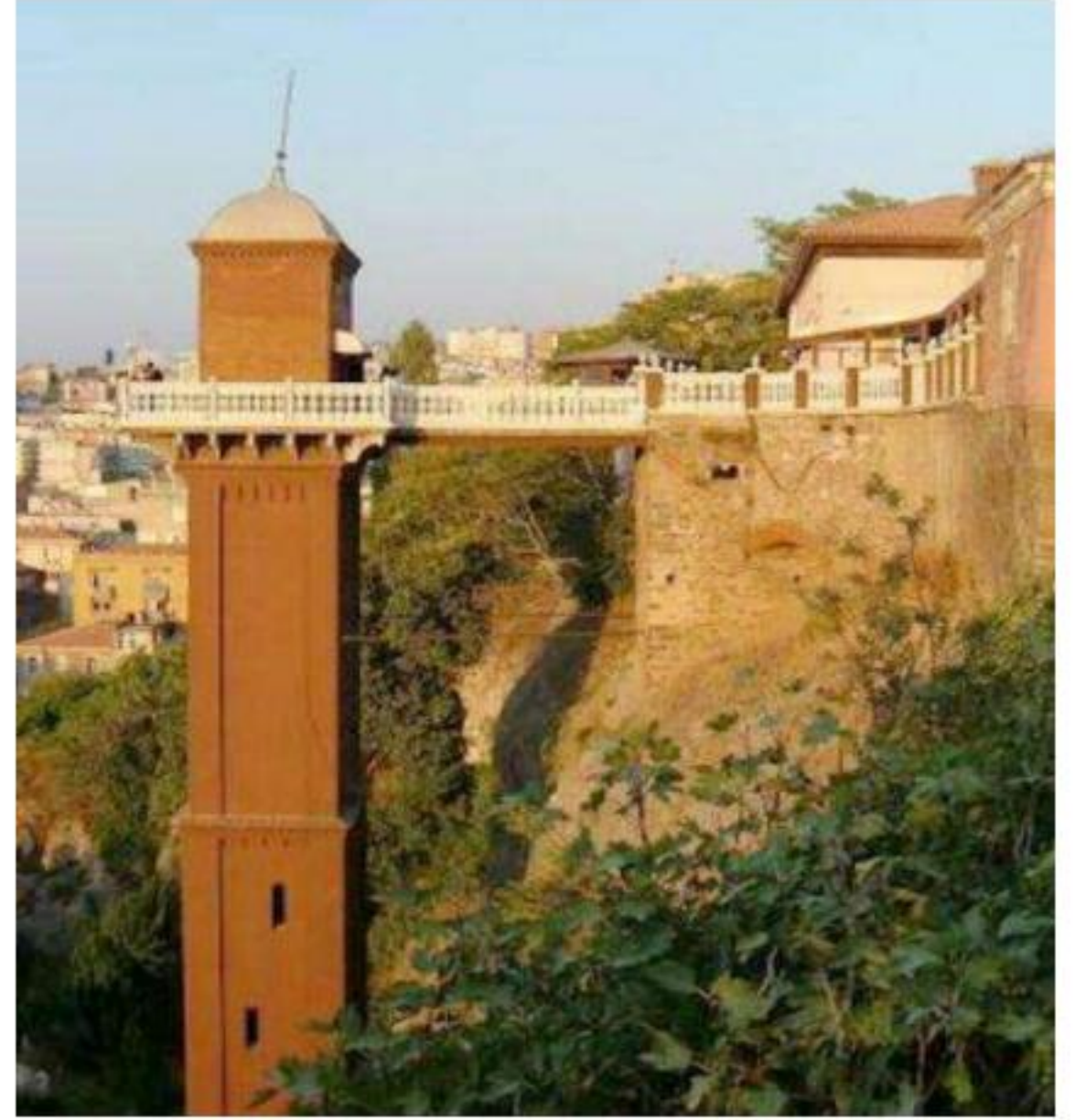
Eski adı SMYRNA olarak bilinen İzmir, Hitit krallığı, Aiollar, İonlar, Lidyalılar, Persler ve daha nice uygarlıklardan sonra, 1426 yılından itibaren Osmanlı Devletine geçmiş.

15 Mayıs 1919'da Yunanlılar tarafından işgal edilen İzmir, Kurtuluş Savaşı'yla 9 Eylül 1922'de Yunan işgalinden kurtarılmış ve Cumhuriyetin ilanından sonra da il statüsüne kavuşturulmuştur.

İzmir'i anlat anlat bitiremem.

Şimdi biraz da dolaşalım.

Çeşme, Karaburun, Foça ve Seferihisar gibi birbirinden güzel plajlara sahip ilçeleri dünyaca ünlüdür bu güzel kentimizin.

İzmir denince ilk aklımıza Saat Kulesi gelir. Şehrin sembolü olan saat kulesi Konak Meydanı'nda bulunmaktadır. Oraya gidip de Saat Kulesi önünde fotoğraf çektirmeyen yoktur herhalde...

Tarihi Kemeraltı çarşısı olmazsa olmazlardandır. Oturup soluklanacağınız yer ise Kızlarağası Hanı.

Agora Ören Yeri, İzmir Arkeoloji Müzesi ve İzmir Tarih ve Sanat Müzesi tarih severler için uğranması gereken mekanlardır. Doğal Yaşam Parkı, Kadifekale ve Tarihi Asansör manzara izlemeyi tercih edenler için doğru seçim olacaktır.

Gezi boyunca yorulduğumuz her köşe başında boyoz ve kumru yemeden olmaz.

Bunlar beni doyurmaz der iseniz; Balçova'da Köfteci Yusuf'ta köfte, Bornova'da meşhur midyeci Kadir Usta, Konak'ta meşhur tavacı Recep Usta ve daha sayamadığım niceleri...

İzmirli dostlarımı duyar gibiyim: Saydıkların bu kadar mı?

Biliyorum dostlar, İzmir anlatmakla olmaz! Gidip görmeli, gezip yemeli...

Siz siz olun bu güzel kente birkaç gününüzü ayırın. Her köşesi ayrı güzel.

Madem yedik içtik, güzel bir çayı hak ettik sanırım.

Çayımızı Mustafa Kemal Atatürk'ün bu güzel kenti tepeden izleyerek kahvesini yudumladığı yerde içelim.

Belkahve:

Burası aslında bir mesire yeri, ancak burası hakkında edindiğim bilgilere göre;

Toprak yol üzerinde bulunan Kahveci Beli Mevkii'nde Gazi Mustafa Kemal Atatürk, dürbünden şehri izliyordu. Burada bulunan kahvede yorgunluk atan Atatürk, İzmir'in eşsiz manzarasını izlemektedir.

Şevket Süreyya Aydemir, dürbününden şehirde olan biteni seçmeye çalışan Atatürk'ün usulca "Bu şehre bir şey olsaydı çok üzülürdüm" dediğini yazar.

Burada İzmir'i izleyen bir Atatürk heykeli bulunmaktadır.

Tamda o noktada, Atamızın İzmir'i izlediği noktada farkında olmadan içinizden;

"İzmir'in dağlarında çiçekler açar,

Altın güneş orda sirmalar saçar,

Bozulmuş düşmanlar hep yel gibi kaçar,

Yaşa Mustafa Kemal Paşa yaşa,

Adın yazılacak mücevher taş..."

...söylüyor olacaksınız.

Önümüzdeki ay başka bir mekanda buluşmak üzere sevgiyle kalın...

Yasemin Bayındır
İstanbul

PORTRE

FRIDA KAHLO

Gerçek adı Carmen Frida Cordelon olan Meksikalı ressam, 1907 yılında doğmuş ve 1950 yılında henüz 47 yaşında ölmüştür. Yalnızca sanatıyla değil politik görüşüyle de tanınan Kahlo, acı ve şanssızlık dolu bir hayat yaşamıştır.

Bir devrimci, bir feminist ve 20. yüzyılın popüler kültür ikonudur.

Hayatındaki acılar onu resme yönlendirmiş ve 143 tablo yapmıştır. En büyük hayranı olan Madonna resimlerinin büyük bir kısmını satın almıştır.

6 Temmuz 1907 de doğan Kahlo, daha sonra doğum günü olarak Meksika'nın devrim tarihi olan 7 Temmuz 1910 olarak değiştirmiştir

Ailesiyle birlikte hayatının büyük bir bölümünde MAVİ EV denilen kobalt mavisiyle boyalı evinde geçirmiştir.

Kızılderili annesi zeki, zalim, aşırı dindar, babası ise çok şevkatli bir adamdı ve ölünceye kadarda yanında kaldı.

Frida, 6 yaşında çocuk felci geçirdi. Hastalık nedeniyle bir bacağı ince kaldı. Okulda ona TAHTA BACAK FRİDA adı takıldı. Onun için hayatı boyunca hep uzun etekler giydi.

Doktor olmaya karar veren Frida, Meksika'daki Ulusal Hazırlık okuluna girdi. Burada sanat, edebiyat, felsefe gibi konularda kendini geliştirdi. 17 Eylül 1925 tarihinde bindiği otobüsün bir tramvayla çarpışması sonucu ağır bir kaza geçirdi ve bu hayatının dönüm noktası oldu.

Uzun süren tedaviler ve 32 ameliyat sonrası yatağa bağımlı kaldı.

Sürekli yatmak zorunda olan Kahlo'ya, babası özel bir yatak yaptırmış, annesi de tavana bir ayna asmıştır. Ve bu ayna onun hayatında yeni bir başlangıca sebep olmuştur.

Yattığı süre içinde sayısız otoportre yapmıştır. İki sene sonra ayağa kalktığına Meksika Komünist Partisi'ne üye olmuş ama yine aynı yıl eşi Rivera'nın partiden ihracıyla üyelikten ayrılmıştır.

Yatarken hayranlık duyduğu Meksikalı Michelangelo olarak tanınan Diego Rivera ile tanışmış, ona aşık olmuş, 1929 yılında da evlenmişlerdir.

Kendisinden 21 yaş büyük ve sadakatsiz bir insan olan Diego ile çalkantılı bir evlilik hayatları olmuş, çocukları da olmayınca ayrılmışlardır.

Bunun üzerine Frida, hayatında iki büyük kaza olduğunu: bunlardan birisinin tren kazası diğersinin ise Diego olduğunu söylemiştir.

Ve en yıkıcısının evliliği olduğundan bahsetmiştir her zaman.

Ancak ayrıldıktan bir sene sonra yeniden evlenmişler, bu sefer her ikisi de birbirlerini aldatmışlardır.

Frida evli olduğu dönemde New York'ta bir sergi açmış ve bundan sonra şöhreti yavaş yavaş yayılmaya başlamıştır.

Bu arada Amerika ve Fransa'da da sergiler açmıştır. 1943 yılında La Esmeralda isimli sanat okulunda öğretim üyeliği yapmıştır.

Kötü sağlığına rağmen 10 yıl boyunca hocalık yapmış ve evinde de ders vermiştir. Bu öğrencilere Los Fridas denmiştir.

Meksika da ilk kişisel sergisini açmış, aynı yıl bacağı kangren nedeniyle kesilmiştir.

Ve Frida Kahlo, 1954 yılında 47 yaşında emboli nedeniyle ölmüştür.

Son eseri Yaşasın Hayat isimli tablosudur.

1955 de yakılan bedenini külleri, eşi Rivera tarafından devlete bağışlanan Mavi Evde saklanmaktadır.

Güniz Küçüköğlü

İzmir

YÖNETMENLER VE FİMLERİ

QUENTIN TARANTINO ve UCUZ ROMAN

Quentin Jerome Tarantino!.. Amerikan film yapımcısı, yönetmen, senaryo yazarı ve aktör... Bağımsız sinemacı. Kült filmlerin yönetmeni. **Q** ya da **QT** olarak da bilinir.

27.Mart.1963 Knoxville, Tennessee, ABD doğumlu. Kökleri İtalyan, İrlandalı ve Kızılderili. IQ'su 160 ama liseyi zor bitirdi.

29 yaşında **Rezervuar Köpekleri** senaryosunun beğenilmesi ile birlikte ünlü bir yönetmen oldu. Kurgusu zaman atlamalarına dayanan, doğrusal ilerlemeyen filmler yapar. Beklentileri bir doğrultuda yükseltip bambaşka yöne çekerek nefes keser. Modern sinemanın en önemli isimlerindendir. Filmlerinde iyi planlanmış diyaloglar kullanır. Gündelik yaşamı sanata dönüştürür. Olayları değişik insanların bakış açısından gösterir. Kaybetmeye mahkum, marjinal kişilere can verir. Renkli üslubu, bitmek bilmez heyecanı ve şiddet sahneleriyle bilinir. En kanlı ve vahşi kahramanları bile ince bir mizahla seyircilere sevdirebilir. Kanlı sahneleri eleştirenlere, şiddetin gerçek hayatta görülmesinden daha çok filmde görülmesinden yana olduğunu söylemiştir. Kendi filmlerinde genellikle küçük roller alır.

Yönetmenliği yaptığı en bilindik filmleri: **Rezervuar Köpekleri** 1992, **Ucuz Roman** 1994, **Kill Bill Vol.1** ve

Vol.2 2003-2004, **Soysuzlar Çetesi** 2009, **Zincirsiz** 2012, **The Hateful Eight** 2015. Bir söyleşisinde on film yaptıktan sonra yapımcılığı bırakacağını söylemiştir. Umalım böyle olmasın!

Yüze yakın ödül aldı. **Ucuz Roman** ile 1994 Cannes'da Altın Palmiye, Akademi'den En İyi Özgün Senaryo Oscar'ını kazandı. 2012'de **Zincirsiz** ile Akademi'den aynı ödülü bir kez daha kazandı.

İki tür senaryo olduğuna inanır: Birincisi film senaryosu ki bunun gerçekdışı olduğunu savunur, ikincisi gerçek hayattan daha gerçek senaryodur. **Ucuz Roman** ve **Rezervuar Köpekleri** filmlerinin ikinci türden olduğunu düşünür. Senaryo tekniği için şunları der: "Yazar olarak kendime güvenirim. Bir fikrin olgunlaşmasını beklerken acele etmem. Bir fikri çok erken ya da çok geç almak tüm fikri mahvedebilir. Fikrin olgunlaştığını hissettiğimde ise bu fikre odaklanırım ve esas senaryoya geçmeden önce bu senaryo fikrini destekleyecek unsurlar eklerim. Genelde aklımda birden fazla senaryo fikri olur ve hangisine yönelmem gerektiğin masanın başına oturana dek kestiremem. Ancak içimden bir ses hangisine yönelmem gerektiğini bir şekilde ima eder ve yazmaya başlarım."

Özgün bir tarzı olmasına rağmen pek çok filmde esinlenmiştir. O, polisiye, macera, western, hangi tür

olursa olsun; bir tür belirler ve uygular. Bu türe, kendi benliğini yansıtır. Böylece her türün bir de Tarantino yorumu olur: *Tarantino Macerası*, *Tarantino Polisiyesi* gibi. Seyircinin duygularıyla oynar. Seyirciye, “Geril, geril, kahkaha at,” ya da “İğren, iğren, kork, kahkaha at,” gibi komutlar verir. En güzel örnek *Soysuzlar Çetesi* filminin açılış sekansında Christoph Waltz’ın muhteşem performansı ile süslenen Nazi subayı ve kızı saklayan çiftçi arasındaki gerilimdir.

En Beğendiği Filmler

The Good, the Bad, and the Ugly (Sergio Leone, 1966)

Jaws (Steven Spielberg, 1975)

Pretty Maids All in a Row (Roger Vadim, 1971)

Rolling Thunder (John Flynn, 1997)

Apocalypse Now (Francis Ford Coppola, 1979)

The Bad News Bears (Michael Ritchie, 1976)

Carrie (Brian de Palma, 1976)

Dazed and Confused (Richard Linklater, 1993)

The Great Escape (John Sturges, 1963)

His Girl Friday (Howard Hawks, 1939)

Sorcerer (William Friedkin, 1977)

Taxi Driver (Martin Scorsese, 1976)

Ucuz Roman (Pulp Fiction) 1994

Süre: 154 dk., ABD yapımı, **Tür:** Suç, Dram

Oyuncular: John Travolta, Samuel L. Jackson, Amanda Plummer, Uma Thurman, Laura Lovelace, Tim Roth, Harvey Keitel, Bruce Willis

Tarantino'nun başyapıtıdır. 1994 yılında, senaryosunu Roger Avey ile beraber yazdığı, ayrı ayrı filme alınması düşünülen üç öyküyü, tek bir öyküde birleştiren muhteşem film. *Rezervuar Köpekleri*'nde denediği *geriye dönüş (flashback)* tekniğini cesurca kullandı. Öyküler arasında bu geri dönüşlerle ustaca geçişler yaptı. Kanun dışı kişileri ana karakter olarak kullandı. Yer yer gülümseten şiddet sahneleri, unutulmaz diyalogları, çarpıcı anlatımı ve çok sayıda yıldızı ile film tam anlamıyla efsane olmuştur. Böylece Tarantino artık tamamen zirveye taşımıştır.

Filmin Konusu: Honey Bunny ve Pumpkin, hayatlarına biraz hareket katmak isteyen genç ve birbirine aşık bir çift küçük soyguncudur. Öte yandan, iki kaşarlanmış gangster, Vincent Vega ve Jules, günlük işlerinden biri olarak, patronlarına ödemeyi geciktiren bir kaç sahtekar genci vurmaya giderler. Vincent patronun güzel ve genç karısına bakıcılık yapmakla görevlendirilirken ortağı suç yaşamına son vermeye karar verir. Cesur bir boksör ise para karşılığı hile yapmayı reddederek şehirden kaçar. Kader onların yollarını kesiştirecektir.

Birçok bölümden oluşan yapısı, başta farklı hikayelerin anlatıldığını hissettirebilir ama sona hepsinin birbirine bağlandığını görmek ve zaman içinde gelgit yaşandığını fark etmek senaristlerin başarılı bir iş çıkarttığını gösterir.

Filmde üstü kapalı çok fazla mesaj yer alır. Oyunculuklar müthiştir. Konu sadedir. Yorum harikadır. Filmdeki olaylar olağandışı ama günlük hayatta da olabilecek şeyler.

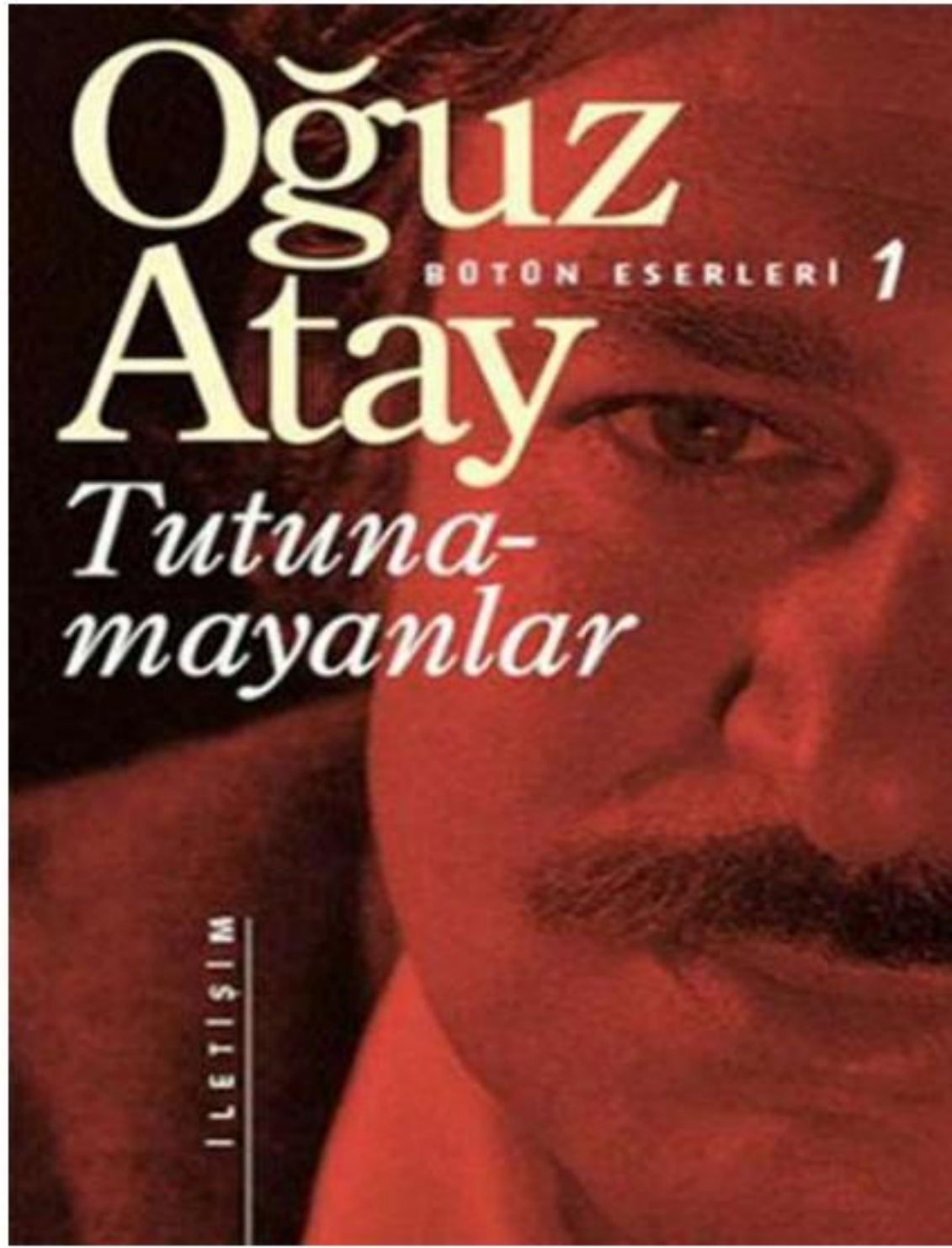

Gürcan Köftelioğlu

İstanbul

KİTAP TANITIMI

TUTUNAMAYANLAR

Ülkemizde çok okunan ve sevilen büyük yazarlarımızdan Oğuz Atay, 12 Ekim 1934 tarihinde Kastamonu’da doğdu. Nitelikli bir eğitim hayatı geçiren yazarımız, İTÜ İnşaat Fakültesi’nden mezun olduktan sonra İstanbul Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi’nde (Yıldız Teknik Üniversitesi) öğretim üyeliği yapmaya başladı. 1975’te doçent unvanını kazandı ve Topografya adlı mesleki kitabını yazdı.

Roman ve öykü yazarı olmasının yanında bir mühendis ve tiyatro oyunu yazarı olan Oğuz Atay’ın ilk ve en ünlü romanı ülkemizde çok satan ve okunan Tutunamayanlar, 1972’de yayımlandı ve eleştirmenler arasında büyük tartışmaya neden oldu.

Tutunamayanlar’ın ardından 1973’te Tehlikeli Oyunlar adlı roman yayımlandı. Oğuz Atay, tüm öykülerini Korkuyu Beklerken adlı kitabında topladı. Bu kitabı da 1975 yılında Prof. Mustafa İnan’ın hayatını konu alan Bir Bilim Adamının Romanı takip

etti. Bu kitapların içinde örülü olan Oğuz Atay sözleri, sıklıkla alıntı yapılan ve çok sevilen bir niteliktedir.

Oğuz Atay, kitaplarında düşü ve gerçekliği harmanlar ve üstkurmaca adı verilen kurgu türünü kullanan ilk yazarlardan biri olarak kabul görür. Oğuz Atay, bu anlamda postmodernist bir yazardır.

Beyin tümörü nedeniyle 43 yaşında hayata gözlerini yuman büyük yazarımızın Günlük ve Eylembilim kitapları 1987’de ve 1998’de yayımlanmıştır.

Yıldız Ecevit, 2014 yılında yayımlanan ve İletişim Yayınları tarafından basılan “Ben Buradayım” adlı eseriyle Oğuz Atay’ın hayatını anlatmıştır.

Ülkemizin en değerli yazarlarından biri olan Oğuz Atay’ın yazıldığı dönemde büyük tartışma konusu olmuş eseri Tutunamayanlar, 1972 yılında yayımlanmıştır. Eser, bilinç-akışı tekniğiyle döneme damgasını vurarak Türk Edebiyatı’nda yeni bir çağı başlatmıştır. Pek çok eleştirmen, Tutunamayanlar’ı Türk Dili’nde yazılmış en iyi eser olarak değerlendirmektedir.

Tutunamayanlar Oğuz Atay ismiyle özdeşleşmiş bir roman olarak, büyük yazarımızın hayatından izler taşımasıyla da kısmen otobiyografik bir eser olarak

da değerlendirilebilir. Roman, son derece üst düzey diliyle çevirisi en zor romanlar arasında yer alır. Tutunamayanlar, UNESCO tarafından 20. Yüzyıl Türk Edebiyatı'nın en seçkin eseri olarak kabul edilir. "Het leven in stukken" adı altında Flemenkçeye (Hollanda Dili) çevrilen eser, eserin Hollandalı çevirmenine ödül kazandırmıştır. Eser, Almancaya ve The Disconnected adı altında İngilizceye çevrilmiştir.

Tutunamayanlar kitabının konusu genel itibariyle modern yaşamın bireyde yarattığı "topluma yabancılaşma", "toplumdan kopma" ve "kalıplaşmış düşüncelerin reddi" temalarının etrafında döner.

Tutunamayanlar konusu itibariyle intihar eden arkadaşının geçmişini araştıran Turgut Özben'in, söz konusu arkadaşı Selim Işık'ın modern hayata neden "Tutunamadığı"ni öğrenme çabasını anlatmaktadır. Romanda Turgut'un karşılaştığı her kişi Selim Işık'ı

tanıyan kişilerdir ve her biri Turgut'a Selim'in farklı yönlerini aktarmaktadır.

İletişim Yayınları'nın en prestijli kitaplarından biri olan Tutunamayanlar, ülkemizde olduğu kadar dünya çapında da merak konusu olan eserlerden biridir.

Her yıl çok satan kitaplar arasında yer alan Eser, TRT Roman Ödülü'ne sahiptir. Tutunamayanlar romanının ilk baskısı 1000 TL gibi bir fiyat ile alıcı bulmuştur.

İyi okumalar dilerim.

Muzaffer Özkan

Ankara

**Keşke nedir Olric?
Hatalarımız Efendimiz.
Çok mu hata yaptık?
Keşke diyecek kadar Efendimiz.
Oğuz Atay**

EBRU

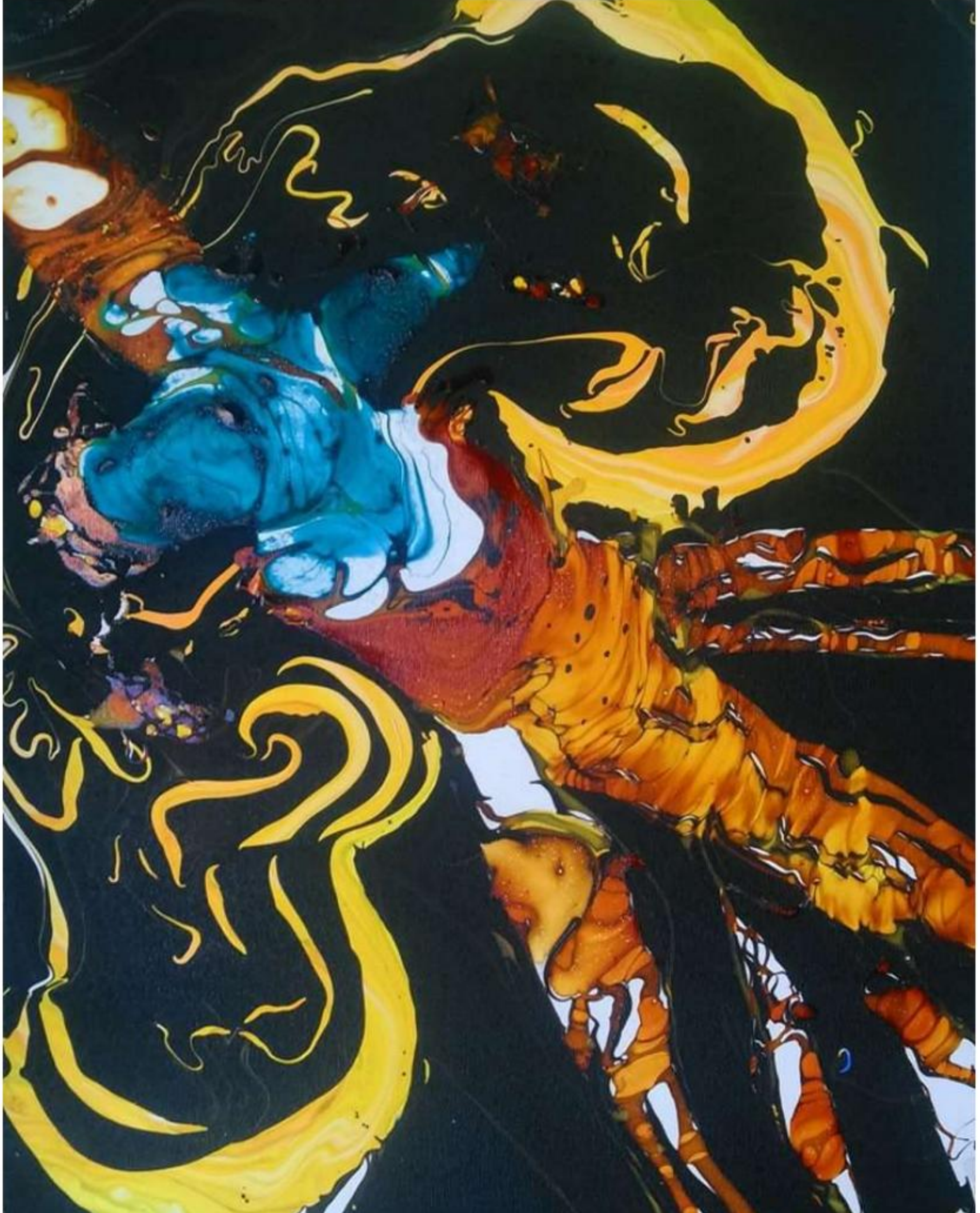

Aneta Hasani
Kosova

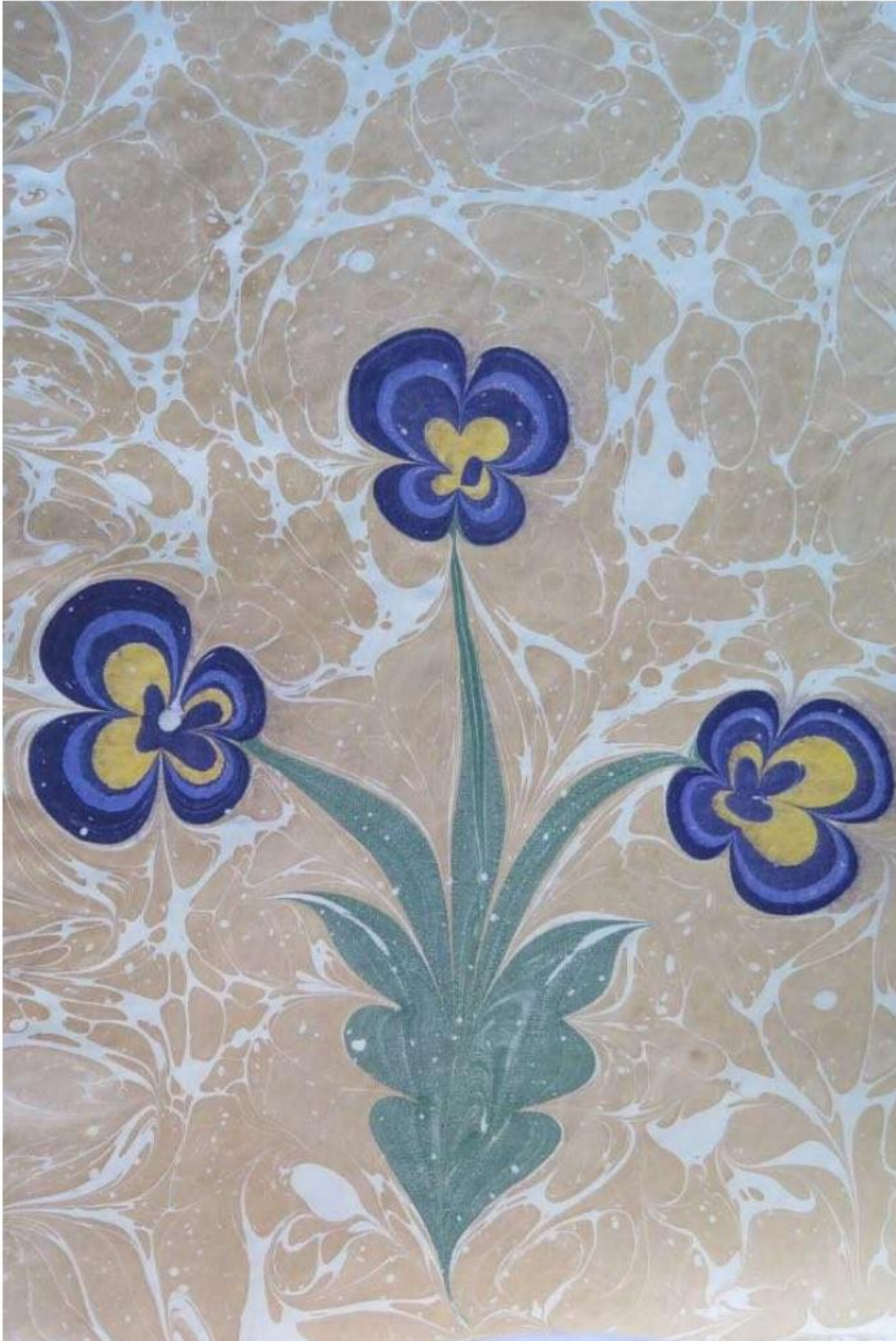

Burhan Ersan
Muğla

Emel Üstündağ
İstanbul

RESİM

Emel Üstündağ
İstanbul

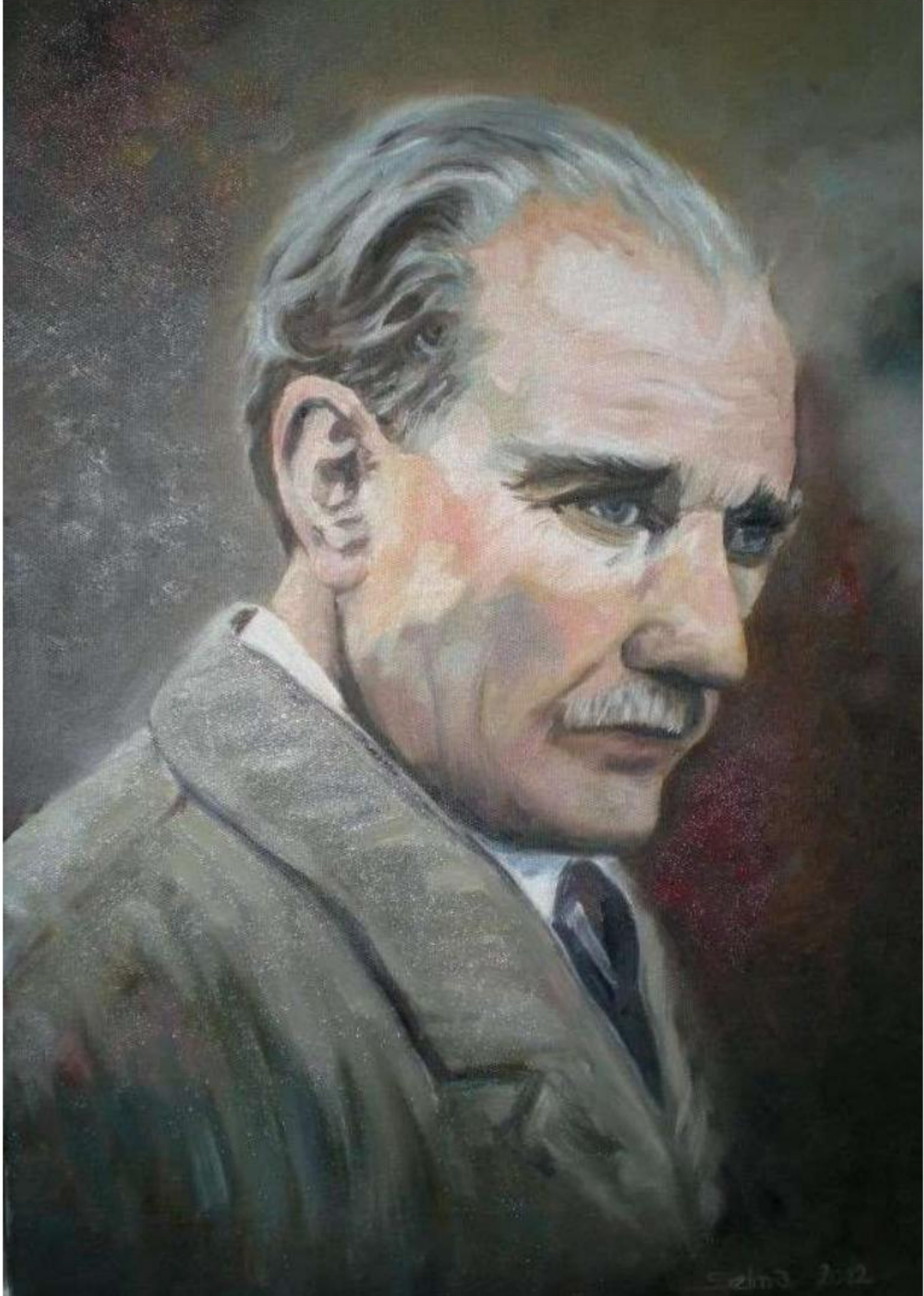

Hülya Bozkurt
İzmir

Selma Top
İzmir

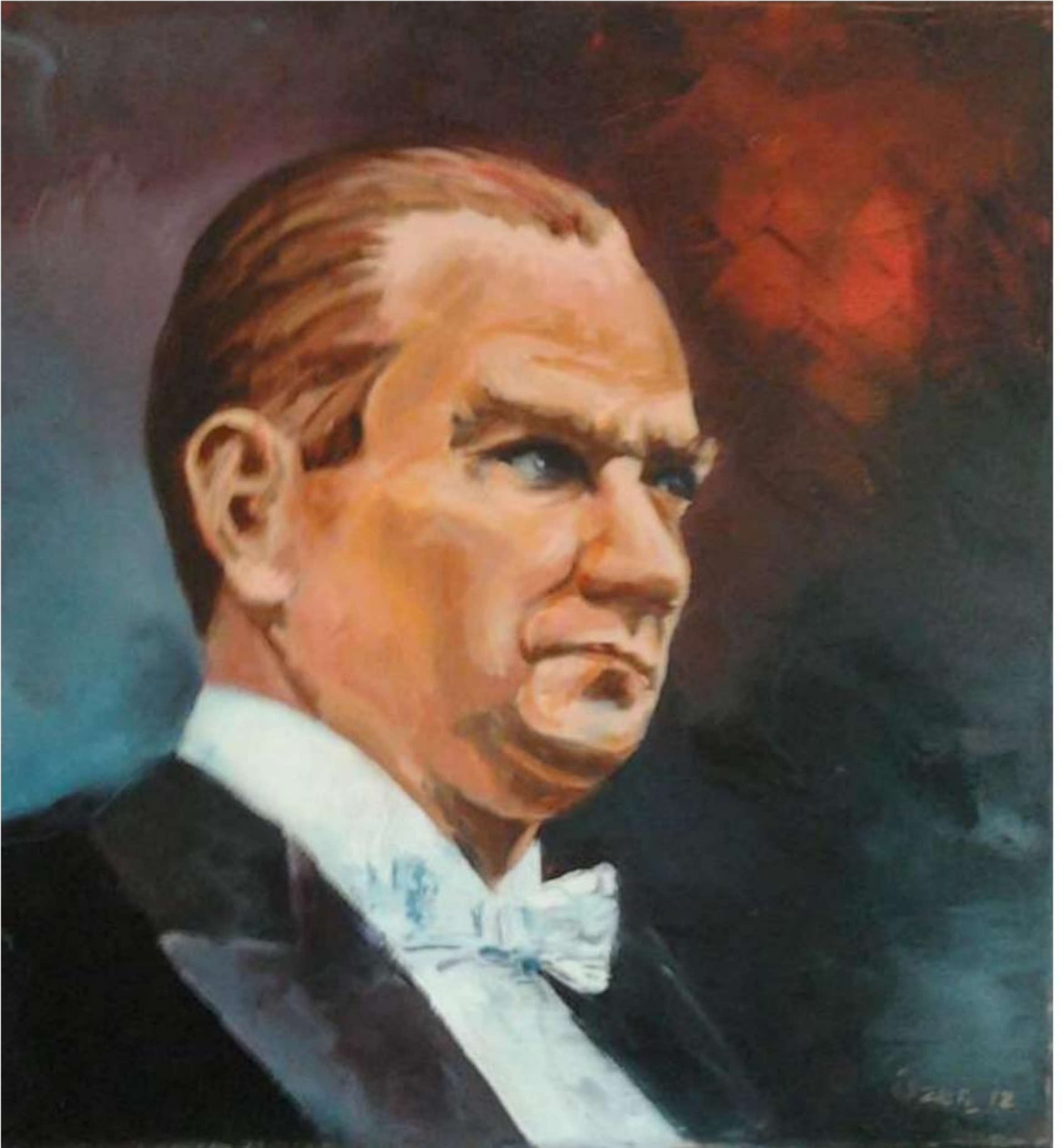

Funda Kantaroğlu
İzmir

Özen Araser
İzmir

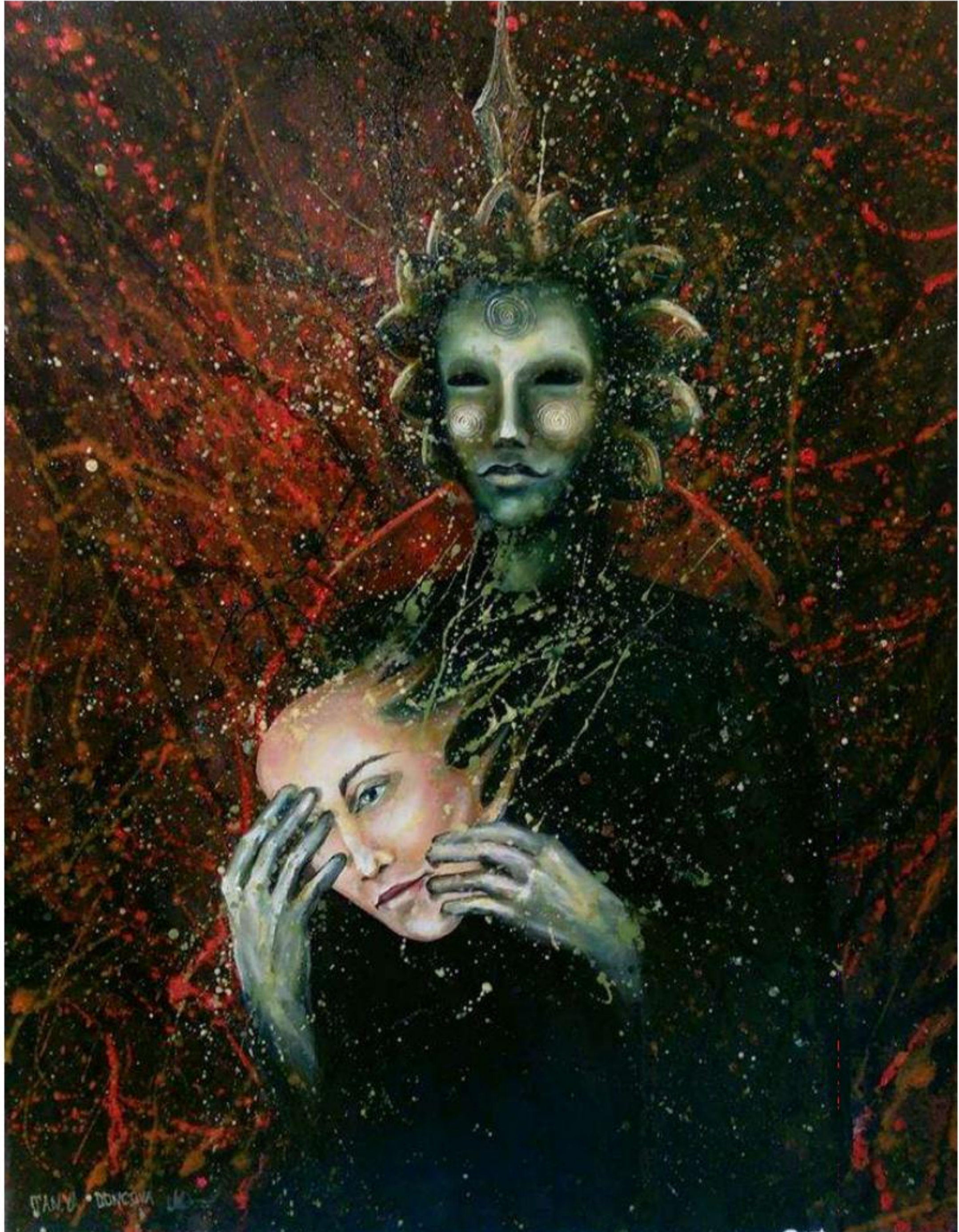

**Sema Güngör
Çorlu**

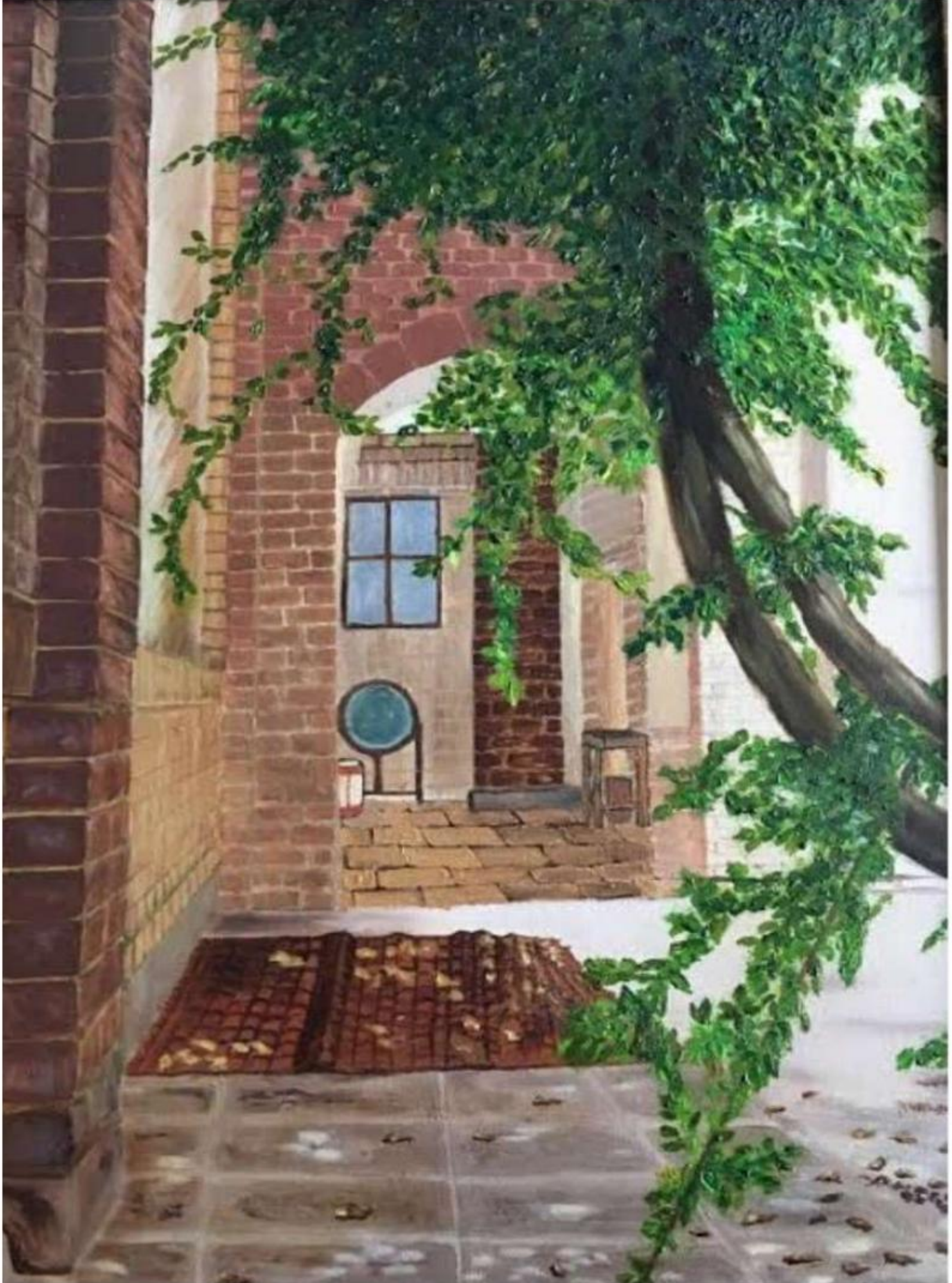

Tanya Doncova
İstanbul

İlgen Demir
İstanbul

Metin Aydın
İstanbul

Aneta Hasani

Kosova

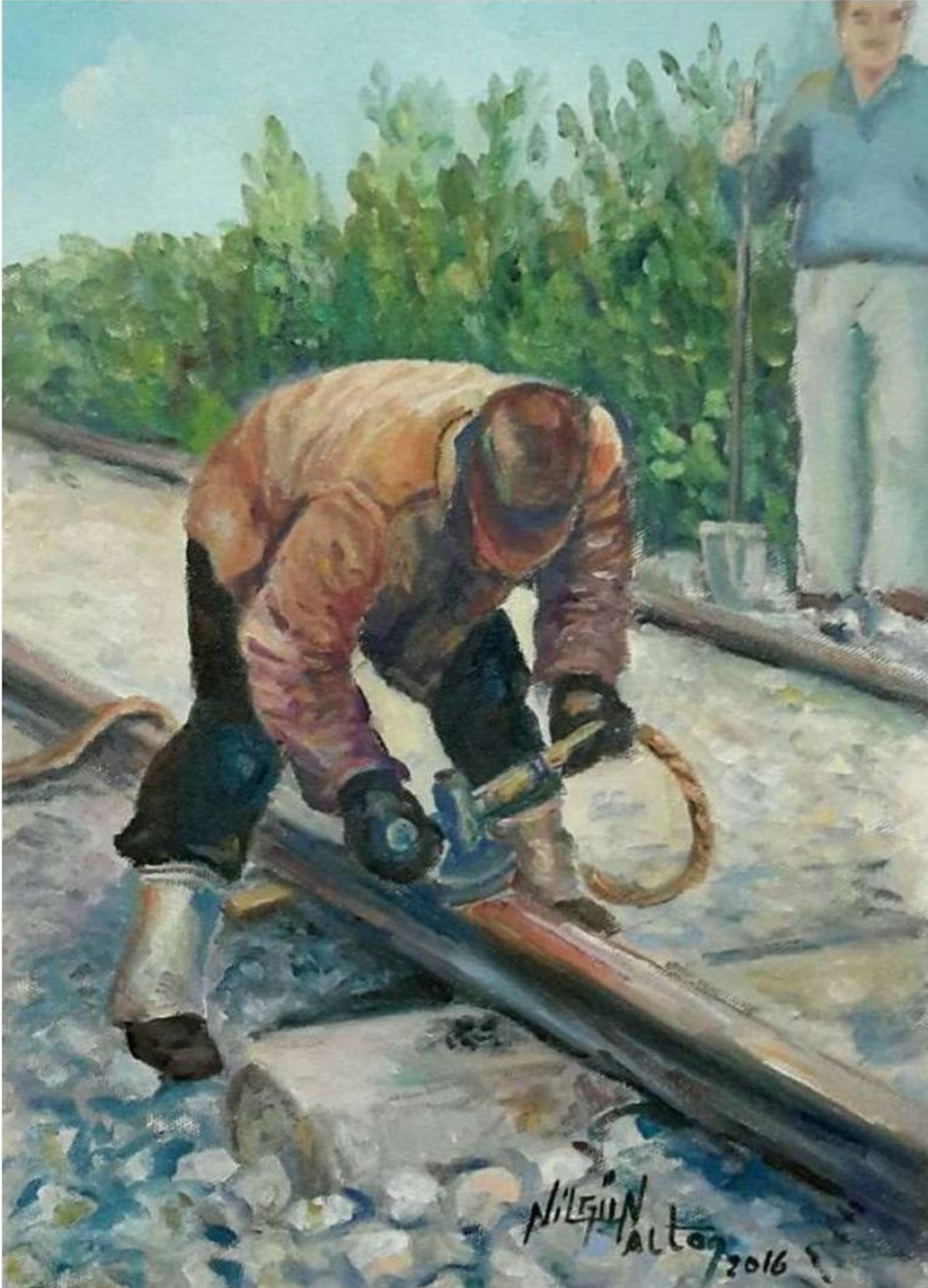

Güniz Küçükoğlu
İzmir

Nilgün Altan
Ankara

Adamou Tchiombiano

Nijer

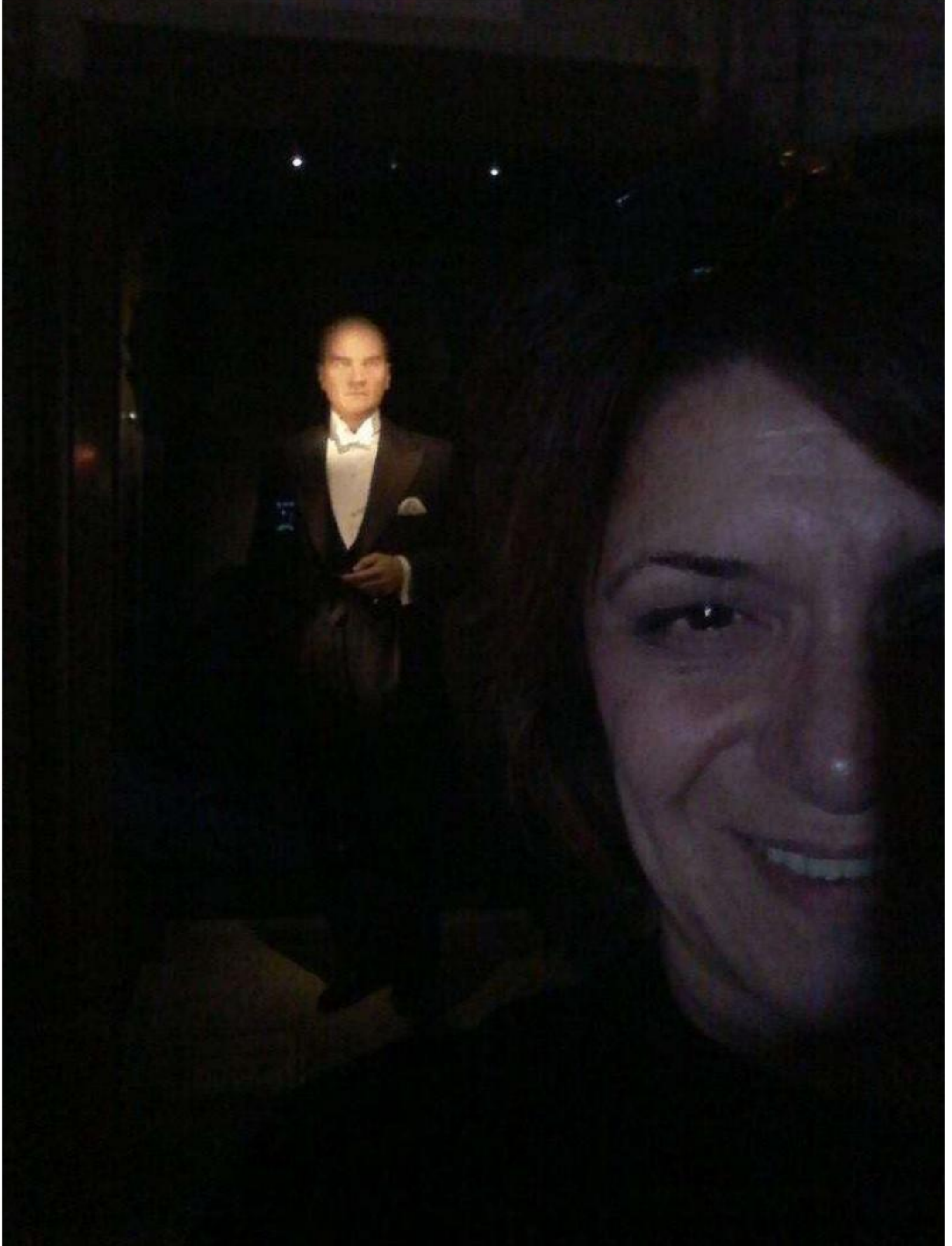

FOTOĞRAF

Emel Üstündağ
İstanbul

Tijen Köftecioglu
İstanbul

Hüseyin Kekiç
İstanbul

Eren Demir
İstanbul

Ayla Gözneli
İstanbul

Zümrüt Çakar
İstanbul

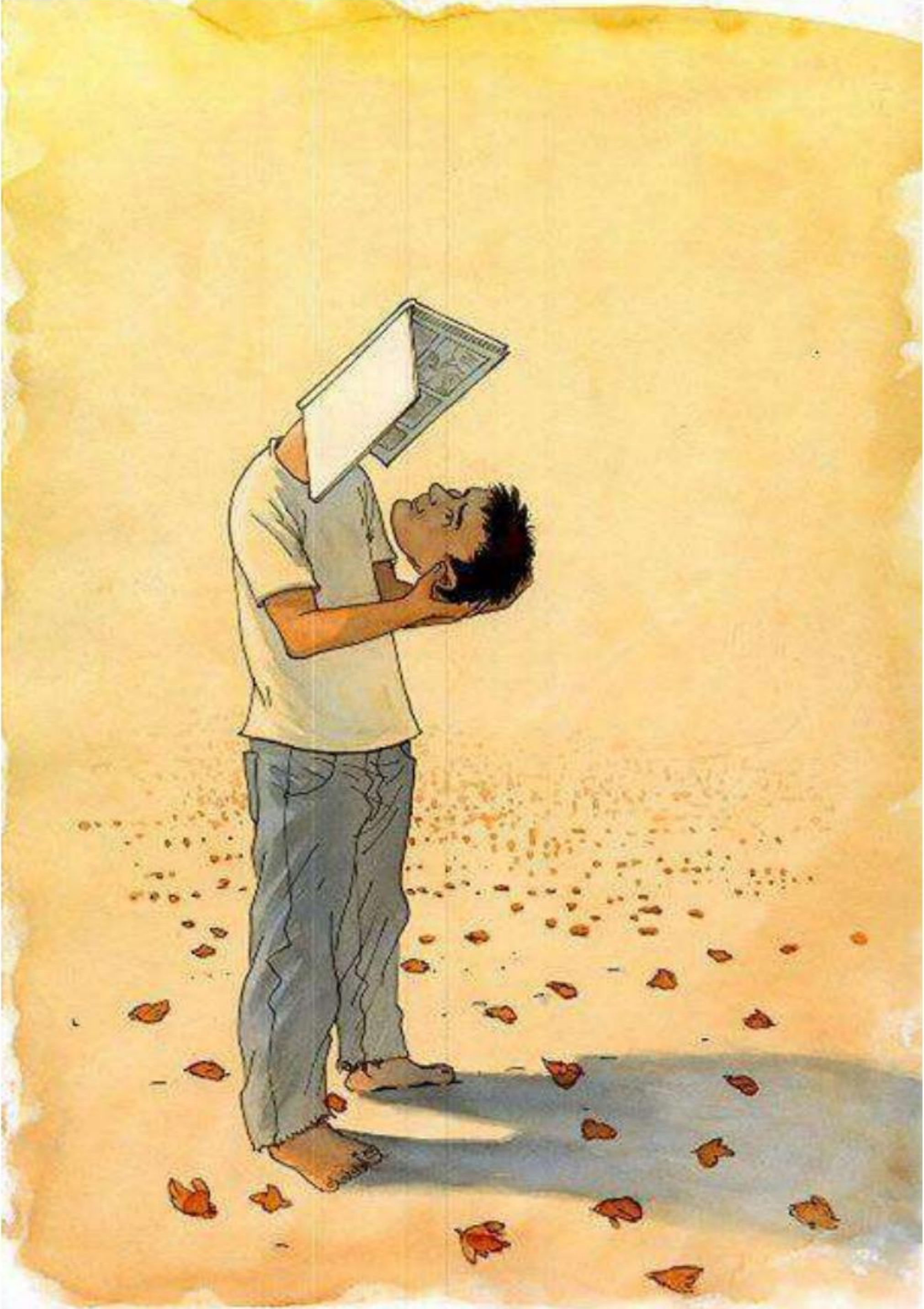

Nihal Rende
İstanbul

KARİKATÜR

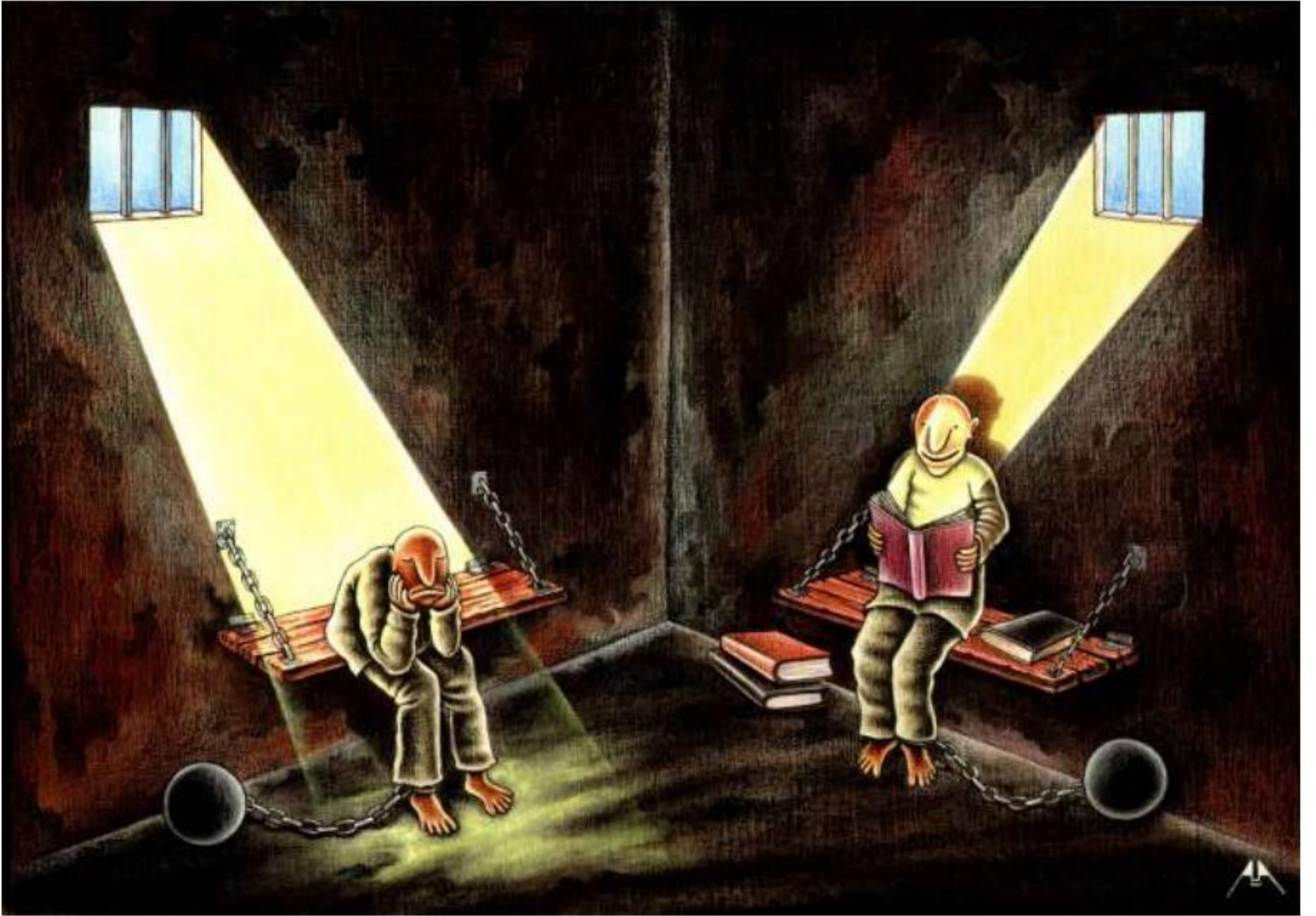

Mehmet Saim Bilge
Ankara

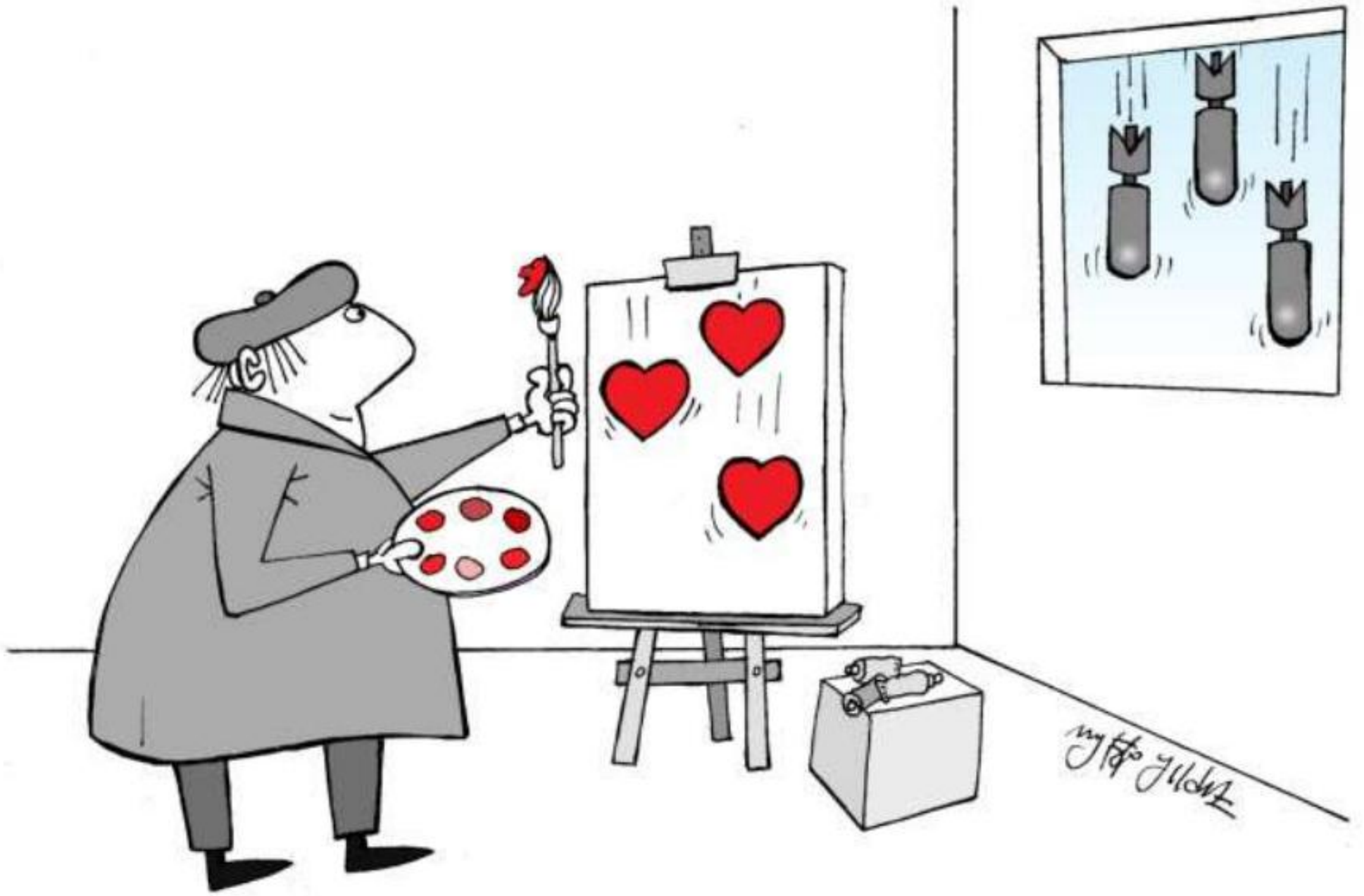

Aşkın Ayrancıoğlu
Sinop

Mustafa Yıldız
İzmir

Raşit Yakalı
İstanbul

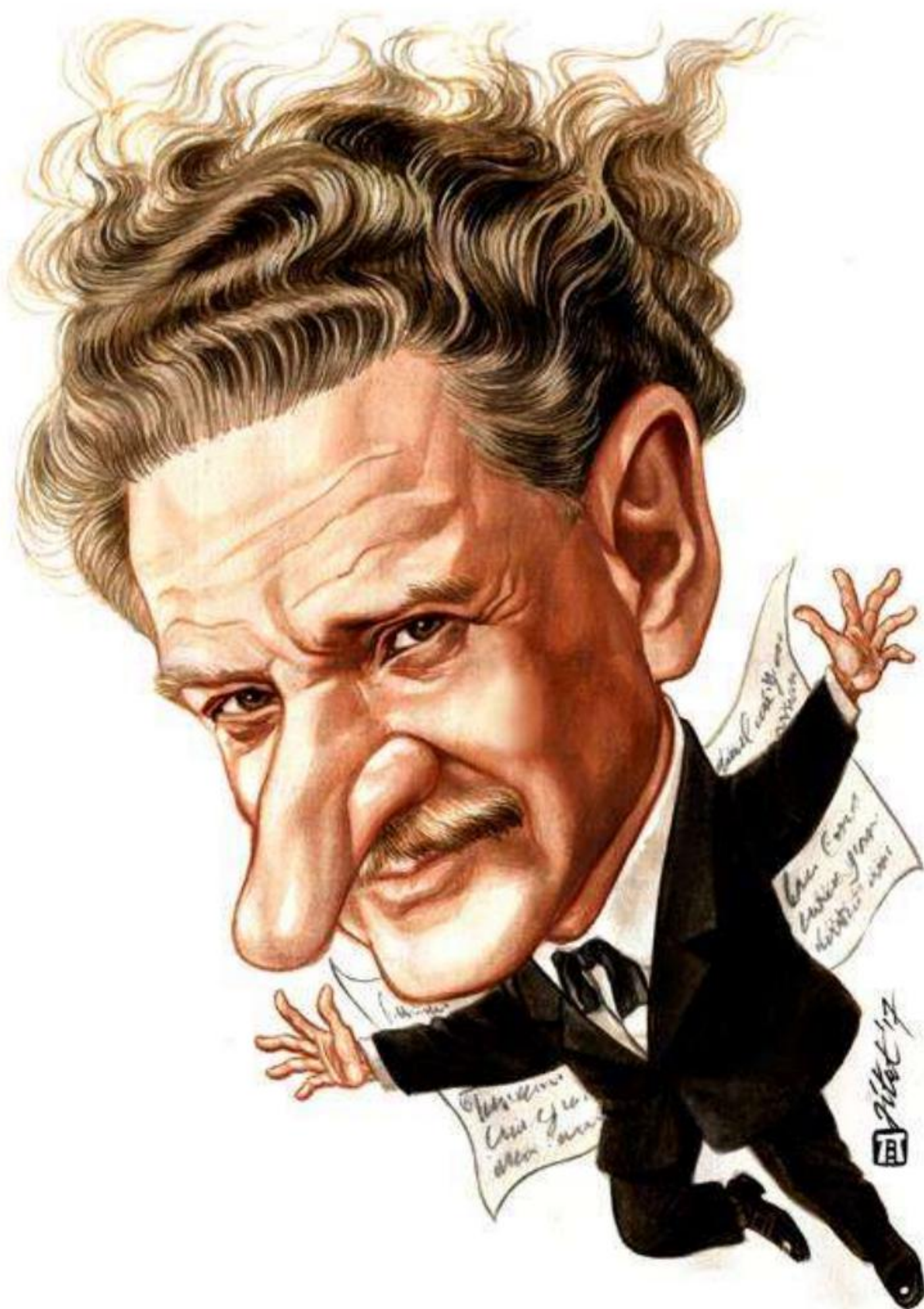
Fawzy Morsy

Mısır

Jitet Koestana
Endonezya

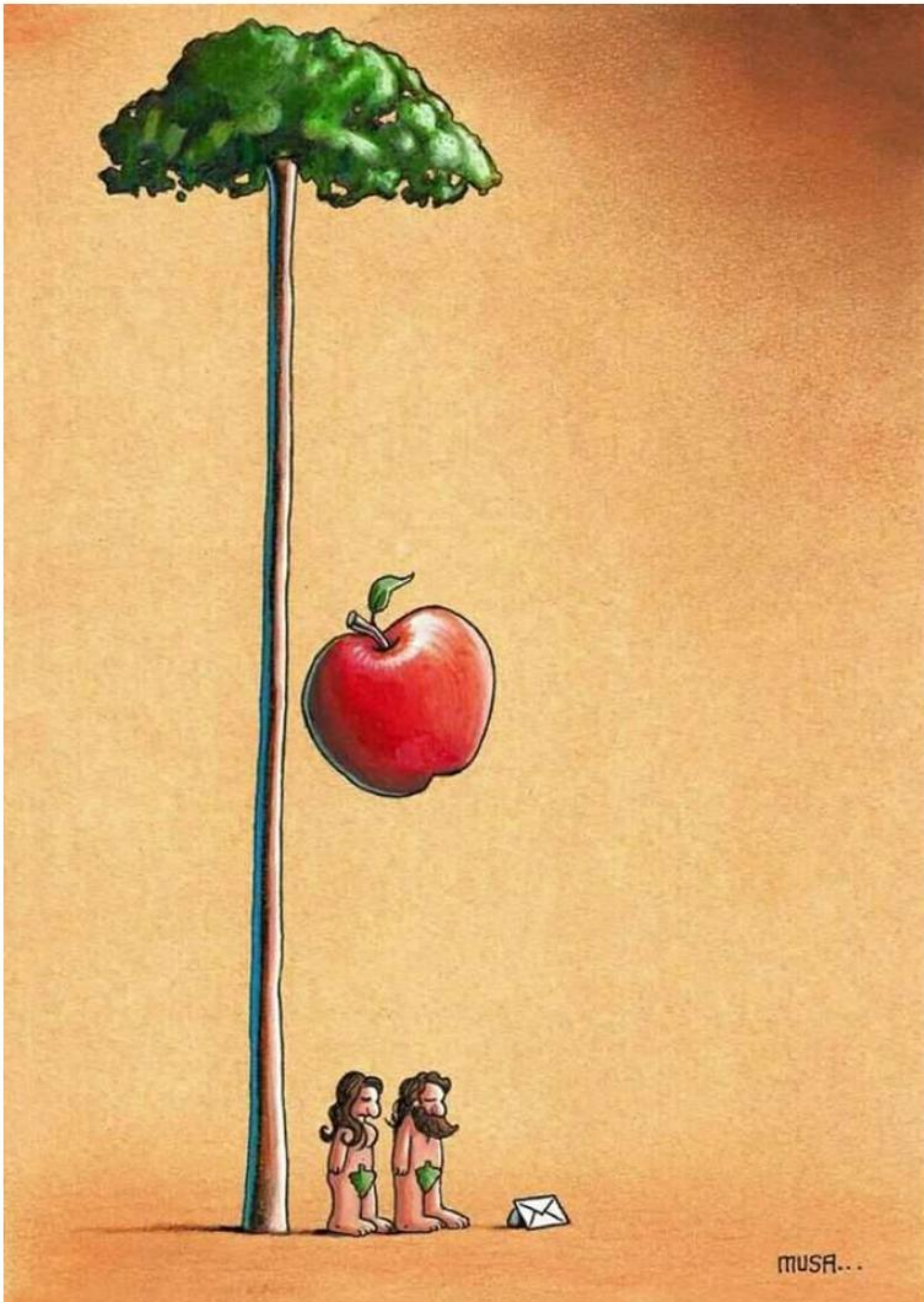
Kemo
Gürcistan

Latzco Radu

Fransa

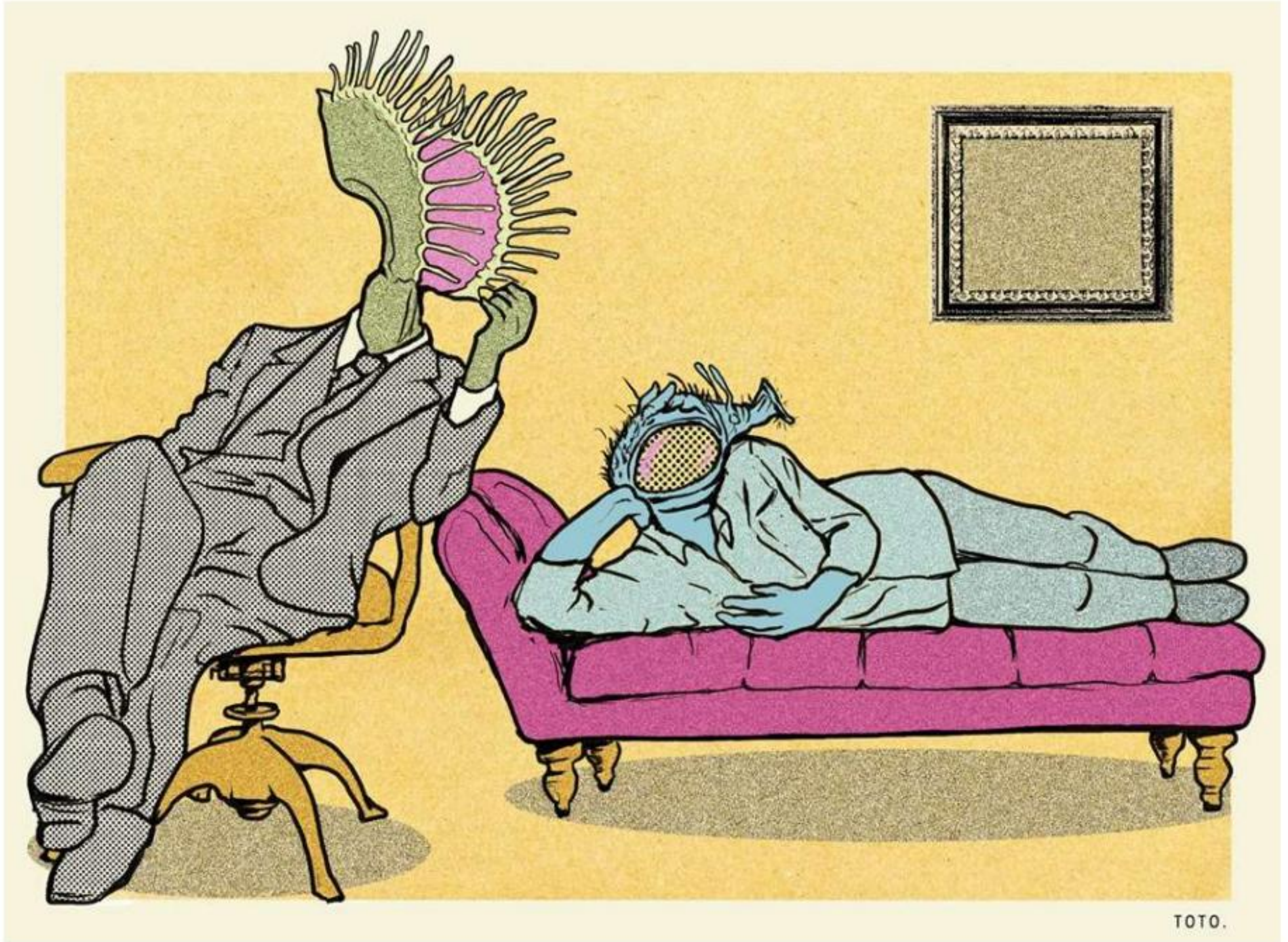

Luis Eduardo Leon
Kolombiya

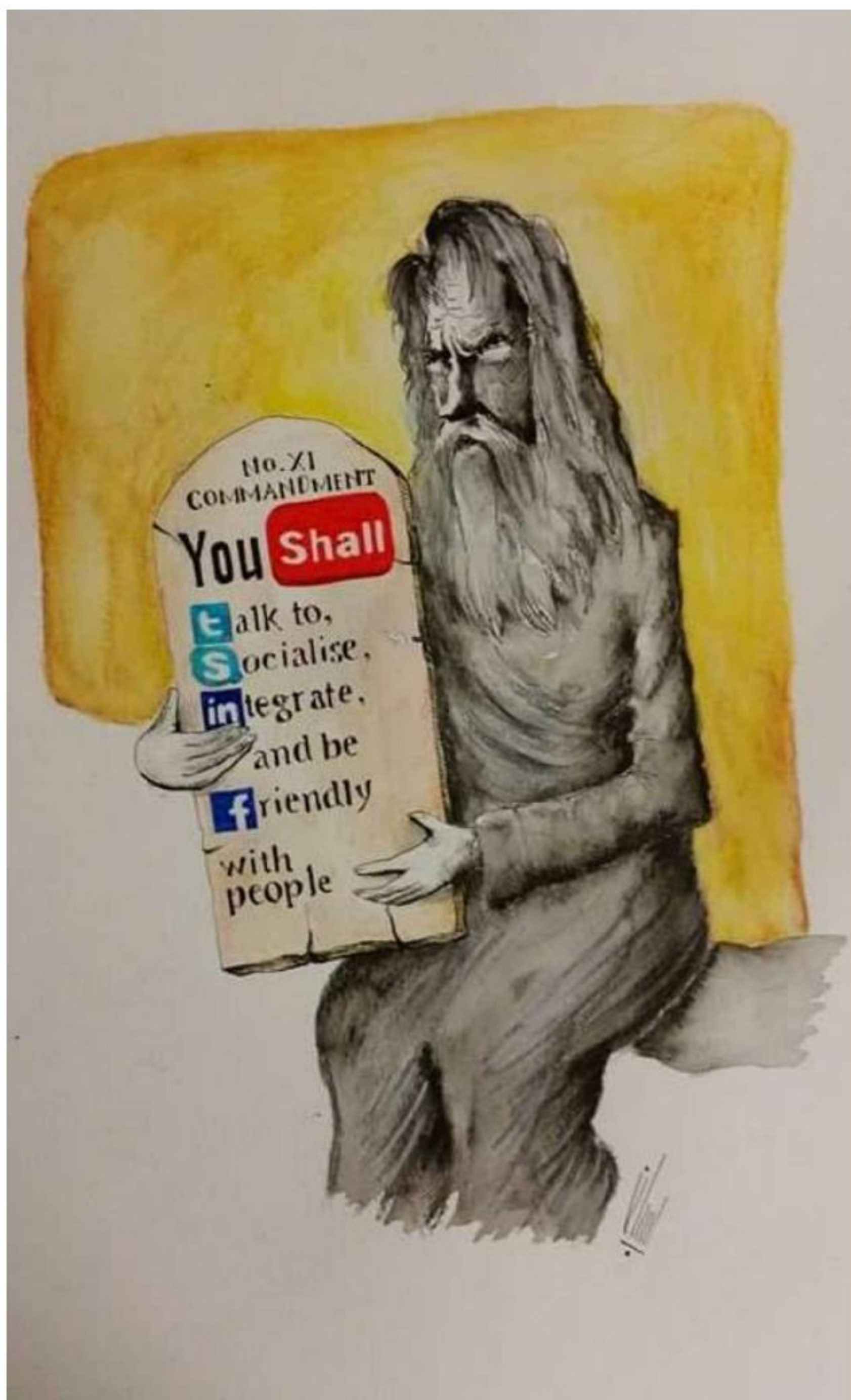

Martin Arrizabalaga
Arjantin

Peiman Mirzaei
Avustralya

Tvg Menon
Hindistan

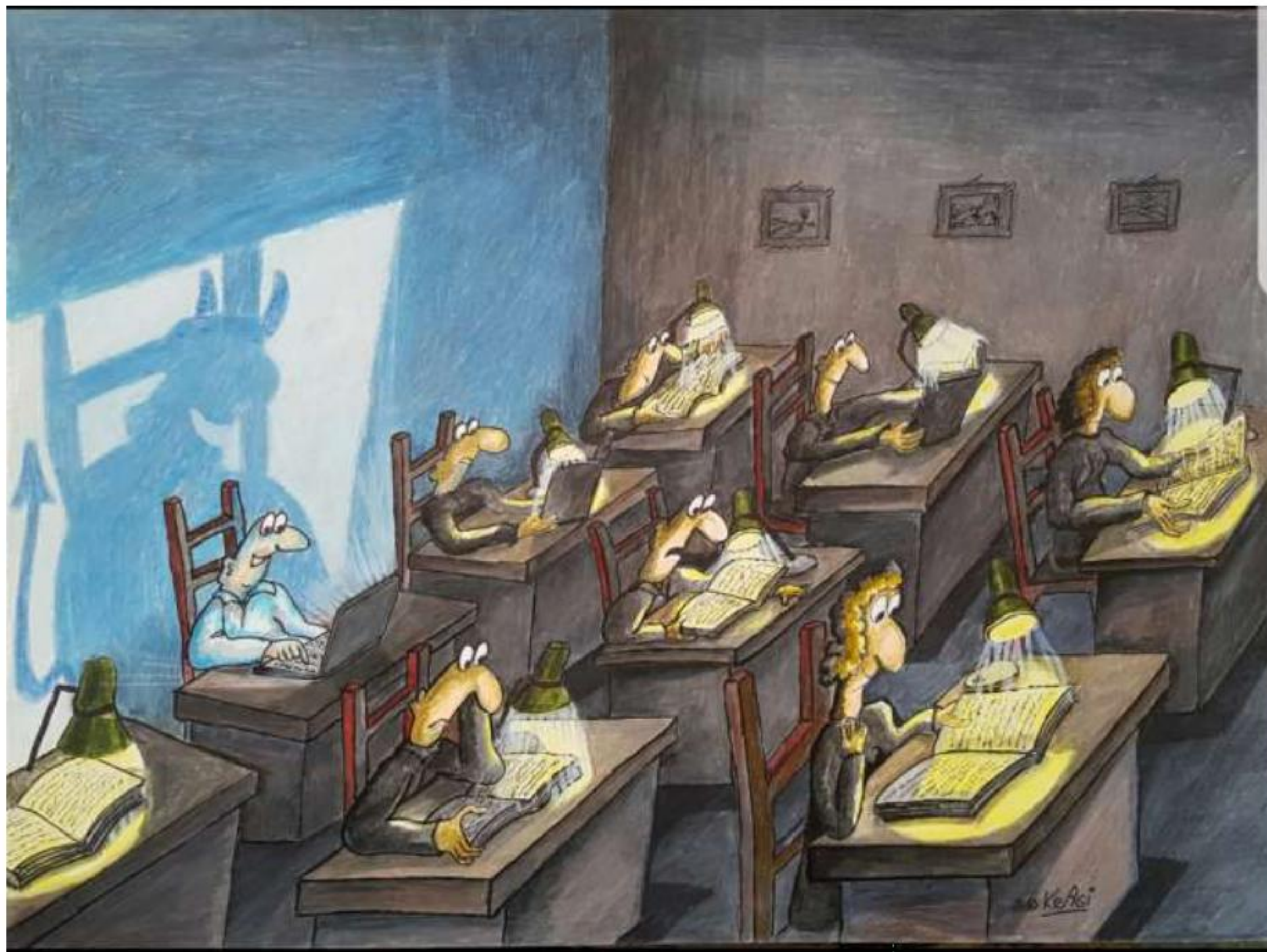

AN OMMLETTE FOR TRUMP!

Agim Krasniqi
Kosova

Agim Krasniqi

Nickname: KrAgi

City: Pristina

County: Republic of Kosovo

FRIEND OF THE MONTH

Born on 07.05.1951 in Manastir (Bitola) Macedonia. Profession civil engineer, also finish the high school of fine arts in Pristina Republic of Kosovo.

He started with artistic work in primary school. First works started to publish in the local newspapers in 1965 with the newspaper "Zeri I Rinise", then published in "Tan", "Predah", "Stej", "Elektron", "Rilindija", "Jedinstvo" and other national and international newspapers. Also very successful in the picture and sculpture.

Now Director of board of Kosovo Cartoon Assotiation: "Thumbi" and in same time n Carrier of International Festival Kosovo Cartoon Association. Started to working career in 1967.

There are many awards from various competitions in various countries and his works are exhibited in many places.

KOSOVA

AYIN DOSTU

07.05.1951 tarihinde Manastir (Bitola) Makedonya'da doğdu. İnşaat mühendisidir, aynı zamanda Priştine'de Güzel Sanatlar Lisesini bitirmiştir.

Sanatsal çalışmalara ilkokul yıllarında başladı. İlk çalışmaları 1965'te yerel gazetelerde yayınlanmaya başladı. "Zeri I Rinise" adlı gazeteyi "Tan", "Predah", "Stej", "Elektron", "Rilindija", "Jedinstvo" gibi diğer ulusal ve uluslararası gazeteler izledi. Ayrıca resim ve heykelde de çok başarılıdır.

Halen Kosova Karikatür Derneği "Thumbi"nin ve aynı zamanda Uluslararası Festival Kosova Karikatür Derneği'nin Yönetim Kurulu üyesidir. 1967 yılında çalışma kariyerine başlamıştır.

Çeşitli ülkelerdeki yarışmalardan aldığı çok sayıda ödülü vardır ve eserleri birçok yerde sergilenmiştir.

